

அலை

லுஷான் கணவாய்

மேலைக் காற்று வீசிச் சுழலும்
உறைந்த காலை நிலவின் ஒளியில்
காட்டு வாத்துகள் கத்திக் கேட்கும்
உறைந்த காலை நிலவின் ஒளியில்
குதிரைக் குளம்புச் சந்தடி கேட்கும்:
சங்கொலி மெல்ல, ஒலிப்பது கேட்கும்

லுஷான் கணவாய் இரும்புச்சுவராம்
என்பது நமக்கெரு பிதற்றலே யாகும்
உறுதியான எட்டுகள் வைத்து
நாய் அதன் சிகரம் கடத்துகொண்டிருக்கிறோம்
காய் அதன் சிகரம் கடத்துகொண்டிருக்கிறோம்
எதிர்வரும் மலைகளோ கடலின் நிலம்
மறைகிற ஞாயிறோ இரத்தச் சிவப்பு.

பிப்ரவரி 1935

—மா. ஓ. சேதன்

தமிழில்: - எம். ஏ. நுஸ்மாள்

புரட்டி ஹம்பசி
1976

ஒரு ரூபா

அலை 6

ஆசிரியர் குழு:-

ஐ. சண்முகன்
மு. புஷ்பராஜன்
இ. ஜீவகாருண்யன்
அ. யேசுராசா

இல: 6, மத்தியமேற்குத் தெரு
ருருநகர், யாழ்ப்பாணம்.
ஆண்டுச் சந்தா. ரூபா 7-00

அன்பான வாசகர்களுடன்....

இந்த ஆரவது இதழுடன் 'அலை'க்கு ஒருவருடம் நிறைகிறது. இப்பொழுது நினைக்கையில் திருப்தியாயும், மறுபுறத்தில் வியப்பாயுமே இருக்கிறது. தொடங்குகையில் ஆர்வமும், நம்பிக்கையும் மட்டுமே எம்மிடம் இருந்தன. அச்சச்செலவுகள் மிக உயர்ந்து விட்ட நிலையில், பல சிரமங்கள் எம்மை எதிர் நோக்கியபோது நாம் மட்டும் தனித்து, அவற்றை எதிர்கொண்டிருக்க முடியாது. இலக்கிய ஆர்வலர்கள் பலர் எமக்கு ஒத்துழைப்பு நல்கினர். சந்தாதாரராகியும், சந்தாக்கள் திரட்டியும், விளம்பரங்கள் சேசரித்தும், ஆங்காங்கே பிரதிகளை விநியோகித்தும் உதவினார்கள். அவர்களை நன்றியுடன் இவ்வேளை நினைவுகூர்கிறபொழுது, இரண்டாவது வருடத்திலும் இந்த உதவிகள் கிட்டுமெனவும் எதிர்பார்க்கிறோம்.

தரம் நிறைந்த விடயங்களைப் பெறுவதிலும், பல சிரமங்கள் இருந்தன. இந்த இதழ் தாமதமாக வெளிவருவதற்கும் இதுவேதான் ஒரே காரணமாகும். பல 'ஒதுக்கமனப்பான்மை' காட்டியபோது, இன்னும் சிலர் 'அசட்டையாக'வும் இருந்தனர். எனினும் மறுதலையில் சில நண்பர்கள் கூடுதல் அக்கறையினையும் காட்டினர் குறிப்பாக மு. பொன்னம்பலத்தினையும், எம். ஏ. நுஃமாயும் சொல்லலாம், இவர்களுக்கெல்லாம் எமது நன்றிகள்.

இதுவரை வந்த இதழ்களின் தரப் பெறுமானம்பற்றிய 'பொறுப்பான இலக்கிய அக்கறையாளர்களின்' விமர்சனக் கருத்துக்கள் எமக்கு உற்சாகத்தையே தருகின்றன. இந்த உற்சாகம், தொடர்ந்தும் போய்மகளை அம்பலப்படுத்துதலிலும், 'ஆரோக்கியமான இலக்கியச்சூழலை' உருவாக்க முனைதலிலும் எமக்கு இயக்குசக்தியாக இருக்கும்.

அடுத்த இதழ் 'ஆண்டுமலராக' அதிக பக்கங்களுடன் தைமாதம் வெளிவரும். இலங்கை, இந்திய இலக்கியக்காரரின் தரமான படைப்புகள் மலரில் இடம்பெறும். தரமான படைப்புகளை எவரிடமிருந்தும் எதிர்பார்க்கிறோம்.

ஒளிமிக்க புதுவருடத்தில், ஆண்டுமலரில் நாம் மறுபடியும் சந்திக்கலாம்.

வணக்கம்!

அம்பா

—மு. புஷ்பராஜன்

பழந் திமில் கொன்ற
புது வலைப் பரதவர்
மோட்டு மணல் அடைகரைக்
கோட்டு மீன் கொண்டி
மணல் கமழ் பாக்கத்துப்
பகுக்கும் வழங்கெழு தெர்ண்டி.

(அக நானூறு-10)

பண்டைத் தமிழ் மீனவர்கள், தாங்கள் பிடித்த மீன்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதை இப் பாடல் விளக்குகின்றது. இவ்வாறான பாரிய மரபையுடைய மீனவர்கள் இலங்கையின்கரையோர்ப் பகுதிகளில் எங்கெங்கு வாழ்கிறார்களோ அங்கங்கு இவர்களது தனித்தன்மையான ஆதிக்கம் நிலவி, அங்கெல்லாம் நாட்டு மக்களின் கருவூலமான தொழில் மொழியான முது கவிதைகள்-நாட்டுப் பாடல்கள் பிறந்து, அவர்களோடு கடலில் மிதக்கும் மிதப்புக்கள் போல் மிதந்து கொண்டிருக்கின்றன.

யாழ் மேற்கு முன்னணிக் கரையில் வாழும் மீனவர்கள் இப்படித் தம்மோடு பிறந்து, மிதந்து, வளமுட்டும் இப்பாடல்களை, தமக்கேயுரிய தனித்தன்மையோடு "அம்பா" என அழைக்கின்றார்கள், இவ்வம் பாப் பாடல்கள் இலங்கையில் ஏனைய சில மீன்பிடிப்பகுதிகளினெல்லாம் பாடப்படுகின்றன.

இன்று மீன்பிடித் தொழிலாளர்கள் தமது தொழிலை புதிய சாதனங்களின் மூலம் அதாவது "நைலோன்வலை" "அறக்கொட்டி வலை" போன்றநவீன யிரிவுகள் மூலம் செய்து வருகிறார்கள். ஆனால் இந் நவீன சாதனங்கள் ஆரம்பமாவதற்கு முன்னால், இப்படியான நவீன சாதனங்கள் மூலமீன் பிடிப்பதையே

நிலைத்துப் பார்க்க முடியாத பழையதலை முறையினர் கரைவலைத் தொழிலை எஞ்சித் துணையின்றி, தமது உடல் வலிமையைக் கொண்டே செய்து வந்தார்கள். அன்று மிகவும் பலம் பொருந்தியவர்களே இத் தொழிலை ஆற்றக் கூடியவர்களாக இருந்தார்கள். "வண்டைப்பரதவர்" என்ற "நற்றிணைப்" பாடலின்வரி இதனையே வலியுறுத்துகிறது. காரணம் பாயிழுப்பதற்கு முன்னர் படகைச் செலுத்தும் வேளை காற்று வெளிகொண்டு வேகமாக வீசும் இடம் வரை, அப்பாரிய படகை "மரக்கோல்கள்" மூலம் தாங்குவார்கள். அவ்வாறு தாங்கும் பொழுது "அணியத்து" மரக்கோல் வைப்பவரும் (அணியம் என்பது படகின் முன்பக்கம்) "கடையால்" மரக்கோல் வைப்பவரும் மிகவும் பலசாலிகளாகவே இருப்பார்கள். காற்றிற்கும் கடலைக் களுக்கும் எதிராகத்தாங்க இவர்களாலேயே முடியும். "ஆள் இளக்காரங்கண்டால் தோணி மிதந்தலை பாயும்" என்ற முது மொழி இங்கு நோக்குதற்குரியது. இவ்வாறு தாங்கியும், வலை வளைத்தும் மீன்பிடிப்பதற்குத்தொழிலாளர்கள் ஒரு மிதது நின்று இயற்கையை எதிர்த்துப் போராடினார்கள். இப் போராட்டத்தின் கடினத்தையும் துன்பத்தையும் மறப்பதற்காக தங்கள் கருத்திற்கு இசைந்தவற்றை தொகுத்து பல பாடல்களைப் பாடினார்கள். "கட்டாக வேலை செய்யும் பொழுது உடலசைவின் ஒத்திசைக்கு இயைந்த பாக்கள் தோன்றின. இவற்றைத் தொழிற் பாடல்கள் (Labour songs) என்று கூறுவார்கள். இவ்வாறான பாடல்களையே "அம்பா" என இலர்கள் அழைக்கிறார்கள்.

இப்படிப்பட்ட பாடல்களில் பெரும் பான்மையானவைகள் இன்று அழிந்துவிட்டன காரணம் 1950-1953ம் ஆண்டுகளில் கிடைக்கப்பட்ட பகுதியில் நடைபெற்ற மீள்பிடி அபிவிருத்தித் திட்டத்தின் விளைவாக இம் மீள்வர்களுக்கு இயந்திரப்படகுகள் அளிக்கப்பட்டன. ஆரம்பத்தில் பலர் இதை விரும்பாத போதிலும் ஓரிருவர் மூன்வந்து இயந்திரப்படகுகளைக் கையேற்று இயந்திரத்தின் உதவிமூலம் மீள்பிடித்தார்கள். காரணம் செல்வச் செவ்வ இம்முறையை பலர் பின்பற்றத் தொடங்கி தொழில்கள் யாவும் இயந்திரமவமாக மாறின. இயந்திரங்களின் வருகையினால் தொழிலின் கடினம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறைய, கடினத்தை மறக்கப் பாடிய அம்பாப் பாடல்களும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறையத் தொடங்கின. ஆயினும் தலைமுறை தலைமுறையாக ஏற்பட்டு வந்த தொடர்பின் காரணமாக, இப்பாடல்களின் சிலவற்றை சிலர் இன்னும் மறக்காமல், வாய் மொழியாக வைத்திருக்கிறார்கள்.

இவ்வாம்பாப் பாடல்களை ஒரு குறிக்கப் பட்ட பிரதேசத்திற்குச் சொந்தமானதென நாம் கூறமுடியாது. காற்று மாற்றங்களாரணமாக இடம் பெயர்ந்து இத்தொழிலைச் செய்வதால், ஒரே பாடல்கள் பல இடங்களுக்குப் பரவியிருக்கும்.

இவ்வாம்பாக்கள் மூலம் நாம் இம் மக்களது இறைவணக்கம், சம்பிரதாயங்கள், தொழில்முறைகள், காதல் உணர்வுகள் போன்றவற்றை அறிந்துகொள்ளலாம் ஏனெனில் ஒவ்வொரு மக்களின் வெளியீடுகள் தமது வாழ்வு முறைகளுடனேயே பொருத்தியிருக்கும்.

பழந்தமிழர் கடவுள் வழிபாட்டினைத் தாம் வாழும் நிலத்தின் இயல்புகளோடு பொருத்துவதாகத்தான் செய்தனர். கடவுளின் தத்துவ நிலையையும் தாம் வாழும் நிலம்-வாழ்வியல் இவைகளுக்கு அமையவேண்டினர். இவற்றுள், கடலும் கடல் சார்ந்த பெருமணல் உலகமுமாயிடு தேய்

தல் கீலமக்கள் வருணனைக் கடவுளாக வழிபட்டனர். மீள்பாடு வளைத்து தொழில் செய்யுங்காலத்தில் அந்நிலக் கருவாயிய நுளைவர்க்கு வலி வளம் தப்பிவிட்டால் நுளைச்சிவராயிய மகளிர் தம் சுற்றத்தாருடன் கூடி, தாம் விளும்பிய பண்டங்களின்பு படைத்து வணகிடுவார்கள்.

சின்னச் சுருவின் கோடு கட்டு
மனைச் சேர்த்திய வல்லணங்கிலுள்.
(பட்டினப்பாலை-86-87)

என்ற பாடல் மூலம் அறிவின்மேலும் ஒவ்வொரு மக்களும் ஒரு காரியத்தை ஆற்றத் தொடங்கு முன்னர் இறைவன் துணைநாடுவது பெருவழக்காகவே உள்ளது. யாழ் மேற்கு முன்னணி கரையில் (இவ்விடம் கரையூர், குருநகர் என அழைக்கப்படுகிறது) வாழும் மீள்வர்கள் தமது கரைவளைத் தொழிலில் முதன்முதலாகமீள்பிடிக்கச் செல்லும் பொழுது, குருநகரிலிருந்து தென்மேற்குத் திசையாக சுமார் 15 மைல் தூரத்திலிருக்கும் "பாலைநீரிதரு" செல்லுவது வழக்கம். இங்கு தொழிலிற்குச் செல்லும் மீள்வர்கள் இத்தீவின் வெண்மணற் கரையில் எந்தவொரு அவசர காரியத்திற்கும் ஓடிச் செல்ல மாட்டார்கள். இக்கோவிலிலுள்ள புனித அந்தோனியார் ஆலயத்திற்குச் சென்று வழிபாடு செய்து விட்டுத்திரும்பி வரும் பொழுது, தாம் முன்னர் சென்ற பொழுது ஏற்பட்ட காலடிச் சுவடுகளையும், திரும்பி வரும்பொழுது ஏற்பட்ட காலடிச் சுவடுகளையும் கையால் அழித்துக் கொண்டே வருவார்கள். இச்சம்பிரதாயத்தை நாம் அவர்களின் அம்பாப் பாடல்கள் மூலம் அறியலாம். அதோ அகையோசைகளை ஊடறுத்து அவர்கள் பாடும் அம்பாப் குரலோசை கேட்கிறது.

ஏத்தேத்து கிலா கரவலைய
ஏகநாதர் கிலா படிதருவார்
பார்த்துத்தான் கிலா வளையுமண்கோ
பாலதீவு கிலா பாடாகத்தான்

0. 0 0

படியவன்பார் லைலா என்றுவந்தேன்
பாவதியு லைலா கரையையண்டிடி
அடியழித்து லைலா வந்தேனாய்
ஆதரிப்பீர் லைலா என்கோயும்

மாபாலி அல்லில்லா கரவலைக்கு
மானவோ அல்லில்லா இங்கு வந்தன்

இத்தக களைப்பாக் அவன் தன் பெற்ற
நாயைக் கட வெறுத்து விடுகிறான்.

இங்கு கரையலை என்ற சொல் "கர
வலை"யாகவும், "ஏற்று ஏற்று" என்ற
சொல் "ஏத்தேத்தாகவும்" சிதைத்திருப்
பதை அவதானிக்கலாம். மேலும் ஒவ்வொ
ருவருக்கும் ஒவ்வொரு இஷ்ட தெய்வங்கள்
உண்டல்லவா? சிலர் வீராயகரிலும், சிலர்
வேலவனிலும், சிலர் அம்பலத்தில் ஆடும்
பெருமானிலும் பக்தி கொள்கிறார்கள். அதே
போல் கத்தோலிக்கர்கள் சிலர் யேசுவி
லும், சிலர் தேவதாஸிலும், புனிதர்
களிலும் பக்தியுடையவர்களாயிருக்கிறார்
கள். தேவதாஸாருக்கு இங்கொரு புகழ்
மாலி-

பெற்றாளே ரோசா பாலியென்னை
விட்டாளே ரோசா கரவலைக்கு.

இவ்வாறான கரவலையையும் அதன் பிது
தான் செல்ல நேர்ந்ததையும், தன் பெற்ற
தாயையும் வெறுக்க வைக்கும் இத்
தொழிலை, அம்பாப்பாட்டின் உற்சாகத்தாக
தான் இழுக்கிறார்கள் என்பதை அந்தக்
கடலின் புதல்வர்களை பாடுகிறார்கள்.

மாதாவே அல்லில்லா எந்தாயாரே
மனதிரக்கம் அல்லில்லா உள்ளவனே
மோட்சத்து அல்லில்லா இராக்கினியே
முடிவந்த அல்லில்லா மாந்துகிலே
மாமரியே அல்லில்லா தாய்மரியே
ஊமந்தரேமை அல்லில்லா ஆதரியும்.

ஏழைமம் லைலா அம்பாப்போட்டு
இழுத்துப்பார் லைலா கரவலையை.

இம் மீன் பிடித் தொழில் மிகவும் கடின
மானதென ஏற்கனவே கூறியிருத்தேன்.
இவர்கள் ஒரு குறிக்ஷப்பட்ட "பாட்டில்"
("பாடு" என்பது மீன் பிடிப்பதற்குக் குறிக்
க்ஷப்பட்ட கடலின் அளவாகும்) வலைவளைத்து
இழுக்கும் பொழுது "பழங்கயிறு" எனும்
படும் பல கயிற்று இழைகளை ஒன்றாகச்
சேர்த்து இழுப்பிக்கூற்றி அதனால் வலையைப்
பற்றி பலமாகச் சாய்த்து இழுப்பார்கள்.
இவ்வாறு இழுக்கும் பொழுதும் இழுத்த
வலையை படகில் மீண்டும் ஏற்றும் பொழு
தும், இவர்கள் மிகவும் களைத்து விடுவார்
கள். அவ்வாறு களைந்த குரலொன்றுகேட்
கிறது.

இனி இம் மீனவர்களது காதல் உணர்
வுகளைச் சற்றுப் பார்ப்போம்; உலகின் எத்
தனையோ அமரகாவியங்களுக்கும், விம்மக்
கனையும் ஏக்கப் பெருகுச்சுக்கனையும் உரு
வாக்கியது காதல்தானே. இக்காதல் இம்
மீனவர்கள்வாழ்வில்கொரித்ததிரைகடலிலும்
நிலவிசம்பினிடையும், திரீத்தநுரையினிடையு
ம், சின்னக் குமிழிடையும், நீலவாசு
பரணைப்படுத்தியும் துயர்படுத்தியும் வத்
துள்ளது.

சண்டாளன் அல்லில்லா கரவலைக்கு
சாகவோ அல்லில்லா இங்குவந்தன்

ஆண்களில் பலர் தமது வீரத்தையும்
பெண்கள் முன்னிலையில் தான் காட்டப் பிரி
யப்படுவார்கள் மாபெரும் ஆற்றல் வாய்ந்த
இராவணன் சிறையிலிருந்த சீதா பிராட்டி
யிடம்

தேவர் தேவியர் சேவடி கைதொழும்
தாவின் முடிவின் கின்றனி காயகம்
மேவுகின்ற.....

எனத் தன் பெருமையை அழகாகக் கூறுகின்றான், பாரதிதாசனே.

கண்ணின் கடைப்பார்வை
காதலியர் காட்டிவிட்டால்
மண்ணில் குமரர்க்கு
மாமலையும் ஓர்கடுகாம்.

இங்கொரு மீனவன் தன் இன்ப நிலை
வைக் கூறுகிறான்.

வேளாக் கடலில்
விளமீன் பிடிப்பேன்
வீட்டில வந்தா
விளக்கெண்ணெய் எரிப்பாரி
சாய்வான் சரிவான்
சத்தணம் தருவான்.

அவள் சாய்ந்து சரிந்து சத்தணம்
கொடுக்கும் பொழுது 'அந்த சண்டானன்
கரவலைக்கு சாக வத்தேன்' எனநொந்தவர்,
தன் பெற்ற தாயைப் பாவி என நொந்த
வர் எல்லாம் இத் துயரை நிச்சயம் மறந்து
தாளிருப்பர்.

நானெடுப்பேன் பருமரக்கல்
அவளிருப்பான் கும்பனிலே
கும்பத்து அளகியவன்
குணமான செல்லியவன்.

இங்கு 'பரு மரக கோல்' என்பது. பசும்
மரத்துடன் பாயைப்பிணைத்திருக்கும் பாரிய
மாக்கோலாகும் படகைத் தாங்கும்
பொழுது சதாரணமரக்கோலால்தான்தாங்
குவார்கள். இங்கு அவள் பருமரக்கோ
லால் தாங்கமுனைவது அவளது குணமான
செல்லியவள் கும்பனிலே இருக்கும் நினைப்
புத்தான் மாமலையும் ஓர் கடுகாரும் உணர்
வுதான்.

பெண்களை எப்புவவனாவது, கவிஞனா
வது வர்ணிக்கும் போது அவளது அழகிய
மாட்பகங்களை "குழந்தைகளுக்குப்பாலாட்
டும் அந்த அமுத கலசத்திற்கு, கணவ
னுக்கு பேரின்பகலசத்தைத்தரும் இன்பக்கனி
ரசத்திற்கு" உவமை சொல்லாமல் சென்ற
துண்டா இல்லையென்றே சொல்லலாம்.

"கொங்கையை நிகர்த்தன
கனகக் கும்பமே"

எனக் கம்பகும்
"செருவிள நீர்பட செம்முலை..."
எனச் சயங் கொண்ட தேவரும்
மங்கையர் முடி குலுங்கினால்
மாரன் முடி கலங்குமே.

என இன்னொருபழம் பாட்டாலும் அறி
கிறோம். மங்கையர் முடி குலுங்கினால் காதல்
தெய்வமான மாரன் முடியே கலங்கும்
பொழுது, சாதாரண மா னிட னி ன் நிலை
என்ன?

0 0 0

ஏலம்மா இளமறவா
இளநீரடா குரும்பமுலை
குரும்பமுலை அரும்பு முன்னர்
கூறிவந்தாள் நேரினிலே.

கொண்டலிலே லைலா மழைகறக்க
குமரிமுலை லைலா தளதனக்க.

என அந்த அலைவாய்க் கரையோரம்
கடலின் அக்கரை போபவர்கள் பாடும்
பொழுது மாரனின் முடி இவர்களிடமின்
லாவிட்டாலும், இந்தநினைவுகளால் இவர்
கள் உடல் முழுவதும் குலுங்கியிருக்கும்.

இவ்வாறாக, அந்தக் கடலின் குழந்தை
கள் அலையோசைக்கு மேலாக ஆர்ப்பரித்த
இந்தக்குரலோசைகள் பல இன்று மறைந்து
போனது எவ்வளவுதரநிரஷ்டம்,

மீனவர் மத்தியில் இசைக்கப்படும்
'அம்பா'ப் பாடல்கள் தொடர்பாகச் சமீ
பத்திஸ் வெளிவரவிருக்கும் 'அம்பா' என்ற
புத்தகத்தின் கருக்கமே, இக்கட்டுரையா
கும். இது ஓர் 'அலை வெளியீடு',)

மாஓ சேதுங் கவிதைகள்

தத்துவ ஞானியாய், யுத்த தந்திரியாய்,
நவசினத்தின் புரட்சிகரநிர்மாணியாய், கவி
ஞானம், வரலாற்றின் மா மனிதர்களில் ஒரு
வரான தலைவர் மா ஓ சேதுங்கின் மறை
விற்கு அஞ்சலியாக, அவரது கவிதைகள்
சிவவற்றை வெளியிடுகிறோம்.

தமிழில் தருபவர் — அம். ஏ. நுப்பான்

வெண்பனி

வடபுலக் காட்சி வனப்பாய் உள்ளது
முன்னூறு மைல்வரை பனிபடர்ந் துள்ளது
மூவாயிரம்மைல் வெண்பனித் தூவல்
பெருங்கற் கவரின் திருபுறங் களிலும்
அகண்ட மான வெண்ணிறத் தோற்றம்.
மஞ்சள் நதியின் விரைந்தீர் ஓட்டம்
முடிவு வரையும் உறைந்துபோய் உள்ளது.
மலைகள் வெள்ளிப் பாம்புகள் போல
நடனம் செய்யும்
மெழுகுநிறத்த யானைகள் போன்ற
பீட பூமிகள் தம் உயரத்தால்
சுவர்க்கத் தோடு சவால்விடு கின்றன
ஒளி யிகுந்த ஒருபுகற் பொழுதில்
வெண்உடை பூண்டு செவ்வணி தரித்து
மந்திர வனப்பை நிலம்பெறுகின்றது.
அழகில் சிறந்த இந்தப் பூமி
எண்ணற்ற வீரரைத் தோற்றுவித் துள்ளது
ஆனால் அந்தோ!
சின் ஷிஹ் - ஹூஉாங்கும்
ஹன் ஜூ - தியும்
இலக்கிய வனப்பை இழந்தோர் ஆவர்.
கந்தை - சுங்கும், கந்தை - குவும்
தம் ஆன் மாவில்
கவிதை உணர்வு கொஞ்சமும் அற்றோர்.
முன் ஒரு நாளில்
சுவர்க்கப் புதல்வன் எனப்புகழ்பெற்ற
ஜெங்கிஸ் கானும்
வில்லை வளைத்துக் கழுமுகன் வீழ்த்த
மட்டுமே அறிவான்.
அவர்கள் யாவரும் இறந்து கழிந்தனர்.
உண்மையான மாபெரும் மனிதர்கள்
இந்த யுகத்தில் மட்டுமே உள்ளனர்.

பிப்ரவரி 1936/1946

சங்கரா

தோடைத் தீவின் கரையில் தனியே
 இலையுதிர் காலக் குளிரில் நிற்கிறேன்
 வடதிசை கோக்கி சியாங்நதி பெருகும்
 அடர்ந்த காடுகள் ஆழ்நிறம் ஊட்டிய
 ஆயிரம் குன்றுகள் செவ்வொளி காலும்.
 பளிங்கு நீல நீரின்மீது
 நூறு படகுகள் மிதந்து செல்லும்
 கழுநகர் காற்றைக் கிழித்துப் பறக்கும்
 தீர்மல மான ஆழ நீருள்
 மீன்கள் இலகுவாய் நீந்திச் செல்லும்
 உறைந்து தோன்றும் வானின் கீழே
 பன்னூருயிரம் உயிர்கள் தமது
 விடுகலை வாழ்வை அனுபவிக்கின்றன.
 எல்லையற்றஇத் தன்மையை நினைக்கையில்
 சுட்டறுந்த இப் பூமியில் மனிதனின்
 விதியின் மீது ஆளுகை செய்பவன்
 யார்? எனும் கேள்வி என்னுளே கிளரும்.
 தோழர் குழுவுடன் நான்இங் கிருந்தேன்
 அவதிகள் நிறைந்த அம் மாதமும் ஆண்டும்
 இன்னும் சினைவில் உயிர்த்துடிப் புடையன.
 நாங்கக் அன்று இளைஞராய் இருந்தோம்
 வாழ்வின் பூரண மலர்ச்சியில் இருந்தோம்
 மாணவ ஆர்வம் நிறைந்தது எம்மை
 அச்சம் இன்றித் தளைகள் அனைத்தையும்
 ஒருபுறம் தள்ளி ஒதுக்கி எறிந்தோம்
 நம்பலை களையும் ஆறுகளையும்
 சுட்டி அவர்க்குக் காட்டுதல் மூலமும்
 எங்கள் சொற்களால் மக்கள் மனதில்
 தீயினை எரிய விடுவதன் மூலமும்
 பெரிய பெரிய சக்திகளையும்
 துச்சமாக நாங்கள் மதித்தோம்
 துணிகரமான நடுவழி இடையே
 நீரலை களினை அடித்து மறித்து
 விரைந்து செல்லும் படகினை எல்லாம்
 எவ்வாறு நாங்கக் தடுத்து நிறுத்தினோம்,
 என்பது இன்னும் சினைவிலே உள்ளது.

1925

புத்தாண்டு தினம்

திங்ஹுஆ, சிங்லீயூ, குளய்ஹுஆ—
 எத்தகைய ஒடுங்கிய பாதைகள்!
 எத்தகைய அடர்ந்த காடுகள்!
 எத்தகைய வழக்கிடும் பாசிகள்!
 இன்று நாங்கள் செல்லுவ தெவ்விடம்
 ரேரே லுயி மலைஅடிவாரம்.
 புனித அக்கினிச் சுவாலை போல
 செங்கொடி காற்றில் சிவிர்த்துப் பறக்கும்
 மலைஅடி வாரம் நோக்கி
 மலைஅடி வாரம் நோக்கி.

ஜனவரி 1930/1929.

சு ஆங்சாங் வீதியில்

அகன்ற முழுஉலகும் வெண்மையாய்
 உள்ளது
 வெண்பனி ஊடே
 மூயன்று நாங்கள் முன்னே செல்கிறோம்.
 தலைகளின் மேலே கூரிய பாதைகள்
 செங்கொடிகள் காற்றில் அசைய
 பெருங்கண வாயினை நாங்கள் கடந்தோம்

எங்கு நோக்கி நாங்கள் செல்கிறோம்?
 வெண்பனி வாரும் கண்நதி நோக்கி.
 கேற்று ஆணை பிறப்பிக்கப் பட்டது
 தொழிலாளர் களும் விவசாயிகளும்
 தூரூபிரவரர்
 மீயாணை நோக்கி அணிநடை செல்கிறார்.

பிப்ரவரி 1930

ஹுயிசாங்

விரைவில் கிழக்கிலே காலை வீடியும்
 'நாம்மிக முன்னதாய் நடக்கத் தொடங்கி
 னோம்
 என்று நீங்கள் கூறுதல் வேண்டாம்.
 இந்த நீல மலைகளைக் கடப்பதால்
 நாங்கள் யாரும் கிழவராய் ஆகோம்
 இங்கே காணும் இயற்கை வனப்போ
 ஒப்புமைக் கெல்லாம் அப்பால் ஆனது.
 ஹுயிசாங் மலையின் உயர்சிகரங்களின்
 சுவர்களில் இருந்து, கீழ்க்கடல் வரையும்
 தொடர் தொடராக மலைகள் செல்லும்
 குவாங்துங் நோக்கி நம்படை வீரர்
 தெளிந்திசையாக நடந்து செல்கிறார்
 தொலைவில் பசுமைக் காட்சிகள் தெரியும்,
 -1934

சிங்காங் மலை

எமது கொடிகளும் பதாகைகளும்
 மலைகளின் கீழே காற்றில் பறக்கும்
 நம் போர்முரசமும் ஊதுகொம் பொவியும்
 மலைச் சிகரங்களின் மேலே கேட்கும்
 ஆயிரக் கணக்கில் வலுவுடையோராய்
 எதிரிகள் எம்மைச் சுற்றி வளைக்கிறார்
 நாங்கள் எங்கள் தளத்திலே சற்றும்
 சிலை தளம்பாது நிமிர்ந்து நிற்கிறோம்.

ஏற்கனவே நம் பாது காப்பு
 இரும்புக் கவசம் போர்த்ததாய் உள்ளது
 இப்போதோ நம் திடசித்தம் ஓர்
 கோட்டையைப் போல ஒன்றிணைகின்றன
 ஹுவாங் யாங்சியின் திசையிலே இருந்து
 துப்பாக்கி முழக்கம் கேட்டவாறுள்ளது
 எதிரிகள் இருளிலே ஓடி மறைந்ததாய்
 செய்திகள் இங்கு வந்துகொண்டுள்ளன,

1928

133

லீஷுயிக்குப் பதில்

இழந்தேன் நான் என் சூரியகாந்தியை
இழந்தாய் நீ உன் ரோசா மலரை
சூரிய காந்தியும் ரோசா மலரும்
ஒன்பதாம் சுவர்க்கம் நோக்கிப் பறந்துள்
எகனை எமக்குத் தருவாய் என்று
ஆகும் இடத்தில் அவைகள் கேட்டன
அமுதம் கொடுத்து அவன் உப சரித்தான்

ஆடிவற்ற போர் அண்ட வெளியிலே
பணிவு கொண்ட இவ் ஆன்மாக்களின்
மகிழ்ச்சிக் காக நாட்டியம் ஆட
தனிமையாய் நின்ற நிலைத் தேவதை
எல்லையற்றதன் இறகினை விரித்தாள்
வேங்கை பூமியில் வீழ்த்தப் பட்டதாய்
திடீரென அங்கே செய்தி கிடைத்தது:
பெருமழை போல ஆனந்தக் கண்ணீர்
அவர்களின் கண்களில் பெருகி வழிந்தது.

1957

(குறிப்பு:-

இக் கவிதை லீயூ சிஹ்-சுன் என்பவ
ரின் விதவையான லீ. ஷு. இ. க்காக எழு
தப்பட்டது. லீயூ மாஒவின் பழைய நண்

பர். 1923 முதல் ஹுஞ்சுன் மாகாணக் கட
ற்கிளையில் பணியாற்றி 1933 யுத்தத்தில்
கொல்லப்பட்டார்.

'யங்' மா ஒவின் இரண்டாம் மனைவி
யின் கணவிப் பெயர். 1930ல் செம்படை
சங்ஷாவில் இருந்து பின்வாங்கியபோது,
யங் கோமிண்டாங் தளபதியால் கொல்
லப் பட்டார்.

'ஆகம்', சீனப் புராணக் கதையில்
வரும் பாத்திரம். சிரஞ்ஜிவித்துவத்துக்
கான தேடலின் போது அவன் புரிந்த
குற்றத்திற்காக, சந்திரனில் உள்ள சாகா
மருந்து விளையும் மரத்தை வெட்டும்படி
தண்டனை விதிக்கப் பட்டான். ஒவ்வொரு
முறையும் அவன் கோடாரியை உயர்த்தும்
போது அது திரும்பவும் வளர்ந்தது. மர
புக் கதையின்படி சாங் - ஓ என்பவள்
சாகா மருந்தாகிய அமுதத்தைத் திருடிக்
கொண்டு, ஒரு தேவதையாக மாறவதற்
காக சந்திரனுக்குச் சென்றாள். மா ஒ
அமுதத்தைக் கம்யூனிச உண்மைக்கும்
வேங்கையை சியாங்கைவேக்கிற்கும் குறி
யீடாகப் பயன்படுத்தி இருக்கலாம்.)

RANI

நூற்றுக்கு நூறு பரிசுத்தமான

மிளகாய்த்தூள், கோப்பித்தூள், மஞ்சள் தூள்,

மசாலைத்தூள், மாவுலகைகள்

RANI GRINDING MILLS
219, Main Street,
MATALE

Phone: 425

தடியும் அடியும்

மே 76 மல்லிகையில் "தூண்டில்" பகுதியில் "டில்லி சாமிநாதன் பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன"? என்று ஒரு கேள்வி கேட்கப்பட்டது. அதற்கு மல்லிகை ஆசிரியர் திரு டொமினிக் ஜீவாவின் பதில் சீர்ப்புகிடமானதாகவும், வேடிக்கையானதாகவும் அதே வேளை அடிக்கக்கூடாத இடத்தில் அடிப்பதாகவும் இருந்தது. சரி அதைத்தான் விட்டுவிடுவோம், கொழும்பில் 29-8-76ல் நடந்த 'மல்லிகைப்பந்தல்' கூட்டத்தில் திரும்பவும் அதை ஞாபகம் ஊட்டியும், இன்னும் ஒருபடி மேலே சென்று மு. பொ. மல்லிகையில் எழுதிய கட்டுரை அல்வில் வெளிவந்த வெ. சா. வின் கட்டுரையின் தழுவுலாக, அல்லது வெ. சா. வின் கட்டுரைதான் மு. பொவின் கட்டுரையின் மூலம் என்ற கருத்துப்படவும்: இலங்கை, டில்லி' அடிமரிக்கா என்றபேரகக் கல் சி. ஐ. ஏ தொடர்புடையது என்ற கருத்துப் படவும் அவர் பேச்சு அமைந்திருந்தது.

இப்படிப்பட்ட கருத்துக்கள் சாதாரண ஒருவரிடம் இருந்து வந்தால் கூட அவதூறுகக் கணிக்கப்படும் வேளையில் பொறுப்புள்ள, அனுபவமுள்ள, ஒரு முற்போக்குவாதியான, ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியர் "தீப்போறி" ஆசிரியர் போல் பேசியும், எழுதியும் உள்ளது வேதனைக்குரியது. மேலாக அது எவ்வளவு தூரம் அறிவுரீதியானதோ, தர்க்கரீதியானதோ, பண்பாட்டுரீதியானதோ, நாகரீகமானதோ?

அவர் கூறியதை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம் ஒன்று, வெ. சா. குரு மு. பொ. போன்றவர்கள் அவரின் சிஷ்யர்கள் (அவர் கருத்துப்படி) இப்படி கையாண்டிசெய்வதால் ஒருவரின் எதிர்க் கருத்தை அறுத்து விடலாம் என்றே அதற்குப்பதில் சொல்லி விடலாம் என்றே கருதுவதே பேதைமையானது. இரண்டு, வெ. சா.

"தோட்டில்" எழுதியது, தோட்டுக்கு சி. ஐ. ஏ. உதவியிருந்தது. இதை விரித்தும் விளக்கியும் பார்த்தால் சிரிப்புத்தான் வரும். (இப்படி ஒரு சஞ்சிகையின் ரிஷி மூலத்தைப்பார்க்கும் பாரம்பரியமே "என்கவுண்டர்" சஞ்சிகையின் கதையிலிருந்தே பிறந்தது எனலாம்.) எது எப்படியிருப்பினும் எழுதுபவர்களையும், அப்பத்திரிகையுடன் தொடர்பு படுத்துவது கேவலமானது மட்டும் அல்ல, அறியாமை மட்டும் அல்ல, எந்த அறக்கோட்பாட்டிலுமே சாராதது. சில வேளை பத்திரிகை ஆசிரியர்கள், நிருபர்கள் கூட அதில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கலாம்' (அதுகூட எவ்வளவு அபத்தமானது என்பது என் கவுண்டர் விவகாரம் தெரிந்தவர்களுக்குத் தெரிந்ததொரு சங்கதி.) இப்படியான குற்றத்தை ஒரு பத்திரிகையில் எழுதுபவர்களிலும் சுமத்த வெளிக்கிட்டால் சமூத்திலும் சரி, தமிழ்த்திலும் சரி, வெளிவந்த, வெளிவரும் எல்லா சஞ்சிகையிலும், பத்திரிகையிலும் எழுதியவர்களிலும் சுமத்தலாம். ஒரு பத்திரிகைக்கு சி. ஐ. ஏ தொடர்பு இருக்கிறது என்று கூறி மட்டும் தட்டிக் கழிப்பதால், அப்பத்திரிகையில் வெளிவந்த ஒரு கட்டுரையின் கருத்தை மறைத்து விடலாம் என்று நினைப்பது, உண்மையான பிரச்சினையின் மூலவேரைக் கண்டுபிடிக்காமல் அல்லது அப்பிரச்சினைக்கு முகம் கொடுக்க முடியாமல் பிரச்சினையைத்திசை திருப்பும் அல்லது தட்டிக் கழிக்கும் ஒரு செயலாக மாறிவிடும். (இதுவே இவ்விடத்திலும் நடைபெற்றிருக்கிறது.)

மல்லிகை ஆசிரியரின் தர்க்கக்கோட்டில் நாங்கள் செல்லுவோமாக இருந்தால் பின்வரும் தர்க்கமும் பொருத்தலாம். மு. பொ. வெ. சா வின் கருத்தை ஆதரிப்பதால் (மல்லிகை ஆசிரியர் கருத்துப்படி) வெ. சா தோட்டில் எழுதியதால், 'தோட்டுக்கு சி. ஐ. ஏ உதவியிருந்ததால் வெ. சா பற்றி எழுதிய மு. பொ மல்லிகையில் எழுதியதால் மல்லிகையும் சி. ஐ. ஏ தொடர்புடையது; ஜீவாவும் சி. ஐ. ஏ தொடர்புடையவர்: சரியா?

—என். கே. மகாலிங்கம்

சில நேரங்களிற் சில ஞானோதயங்கள்!

அண்மையில் கொழும்பு தமிழ்ச்சங்கக் கட்டடத்தில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஆதரவில், மல்லிகை ஆண்டுமலர் வெளியிடப்பட்டதையொட்டிய 'மல்லிகைப் பந்தல்' கருத்தரங்கின் போது, திரு. டொமினிக் ஜீவா ஆற்றிய உரையிலிருந்து சில பகுதிகள்:—

* முற்போக்குக் கொள்கையாளர்கள் பலர் வளாகங்களில் நிம்மதியாக ஒதுங்கிக்கொண்டார்கள்; பலருக்கு வாழ்க்கைப்பாதுகாப்புக்காக தொழில் உள்ளது. இந்தநிலை எனக்கு இல்லை. மல்லிகை இதழை நடாத்துகின்ற எனது போராட்டத்துக்கு முற்போக்குக்கோஷமீடுபவர்கள் எந்த உதவியும் செய்யத் தயாராயில்லை.

* உதவி செய்யாவிட்டாலும் விமர்சனம் என்ற பேரில் எனக்கு உபதேசமும், 'நான் பிற்போக்காளன்' என்ற நாமத்தையும் கலபமாக வழங்கி விடுகிறார்கள்.

* மு. தலைசிங்கத்திற்கும்; மு. பொன்னம்பலத்திற்கும் எழுத இடம் கொடுத்த தற்காக என்னைக் கண்டிக்கிறார்கள். ஆனால் இந்தக் கட்டுரைகளுக்கு எதிராக கட்டுரை எழுதித் தாருங்கள் என்று கேட்டால் எழுத ஒருவராலும் முடியவில்லை.

* எல்லாக் கருத்துக்களுக்கும் களம் அமைப்போம். கருத்து மோதல்தான் உண்மை பிறக்கும்.

* எல்லாரும் கொழும்பிலிருந்து கொண்டுவருகிற படித்துவிட்டுவிடும்

● ஓர் 'அலை வெளியீடு'

அர்ப்பா

மீனவர்களின் நாட்டுப் பாடல்கள் பற்றிய கட்டுரைகள்.

மு. புஷ்பராஜன்

விலை: 7/3, 4ம், குறுக்குத் தெரு, குருநகர், யாழ்ப்பாணம்.
ரூபர: 2-00

சனங்களும், ஆராய்ச்சிகளும் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் இன்று எத்தகைய சூழ்நிலை நிலவுகிறது: முற்போக்காளர் எத்தகைய பிரச்சினையை எதிர்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது? என்பதைப் பற்றி அவர்களுக்கு எதுவும் தெரியாது. "மொழிப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க இதுவல்ல வழி! இதுதான் சிறந்த முற்போக்குவழி" என்று எடுத்துக் கூறுவதற்கு நாம் முயல் வேண்டும். பன்னிரண்டு அம்சத்திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு முயல் வேண்டும்.

* ஒருமைப்பாடு மகாநாடு ஒன்று கூட்டி, பண்டாரநாயக்கா மண்டபத்தில் நீட்டி முழக்கினீர்களே! என்ன சாதித்தீர்கள் என்று பூபாலசிங்கம் புத்தகக் கடையடியில் (யாழ்ப்பாணத்திலுள்ளது) கேட்கின்றவனுக்கு நான் என்ன பதில் சொல்ல முடியும்? மல்லிகையில் பன்னிரண்டு வருடமாக எத்தனை சிங்கள எழுத்தாளர்களை தமிழ் மக்களுக்குப் பழக்கப்படுத்தியிருக்கிறோம்? பதிலுக்கு, ஒரு தமிழ் எழுத்தாளனையாவது சிங்களத்தில் கொண்டு வந்திருக்கிறார்களா?

தகவல்: காசிபன்

சுமைகள்

பேனா மனோகரனின் புதுக் கவிதைத் தொகுப்பு

101, புத்தளாயாமாவத்தை, விலை: ரூபா: 1-00 அனுராதபுரம்.

இலக்கிய நயப்பு

— முருகையன் —

“இலக்கியங்களா, ஏன் அவை? எங்களைக்
கலக்க என்று கவலைகள் நூறுள
பலப்பலப்பல எங்கள் பிரச்சினை
உலைப்பவைகள் இன்று உள்ளவை போதுமே”

என்று கேட்கிறார் கவிஞர் ஒருவர். வேடிக்கைக்காகத்தான் அவர் அப்படிக்கேட்கிறார். ஆனால் அந்த வேடிக்கையின் அடியிலே, அதன் ஆழத்திலே, மெய்யாகவே ஒரு சந்தேகம் புதைந்து கிடக்கிறது. நம்மிற் பலருக்கும் இடையிடையே தோன்றும் சந்தேகம்தான் அது. இலக்கியங்கள் தேவைதானா? அவற்றினால் வாழ்க்கைக்கு என்ன பயன்? இலக்கியங்கள் இல்லாவிட்டால் நாம் சிவிக்க முடியாதா? இப்படியெல்லாம் நாம் ஐயப்படுவது உண்டு.

இந்த ஐயப்பாடு, விஞ்ஞான யுகம் என்று மீண்டும் வெளியாகும் என்றும் பேசப்படும் நவீன காலத்திலே மிகவும் முனைப்புப் பெற்றும் ஒலிப்பது உண்டு. இன்றைய வாழ்வு இயந்திரமாகி விட்டது, பரபர என்று பலப்பல வேலைகளை நாங்கள் செய்கிறோம். எத்தனையோ சோலிகள் எங்களுக்கு! தினசரி அலுவல்களைப் பார்ப்பதே சங்கடமாக இருக்கிறது. நித்திய சுரும்ங்களைச் செய்வதற்கே நேரமில்லை. ஒரே நெருக்குவாரம். இந்த நெருக்குவாரங்களுக்கு நடுவிலே இலக்கியத்தைப் படிப்பதற்கு எங்கே நேரம்? இலக்கியங்களை நயப்பதும் அதனோடு பொழுதைப் போக்குவதும் வேலை வெட்டி. இல்லாதவர்களுக்கு ஏற்ற காரியங்கள். எங்களால் அதெல்லாம் முடியாது. நாங்கள் நடைமுறைப் பிரயோசனம் உள்ள அலுவல்களைத்தான் செய்வோம்—இவ்வாறெல்லாம் சொல்லக்கூடிய மனப்பான்மை இக்காலத்து மக்கள் பலரிடம் உண்டு.

இப்படிப்பட்ட மனப்பான்மை நியாயமானதா? உண்மையிலே இலக்கியங்களெல்லாம் விஞ்ஞான யுகத்துக்கு வேண்டாத பண்டங்கள்தானா? ஓய்வு நிறைய உள்ளவர்களுக்கு மட்டும் உபயோகமாகக் கூடிய ஆடம்பரப் பொருளா அது? நாம் நன்கு சிந்தித்துத் தெளிவு பெறவேண்டிய கேள்விகள் இவை. இலக்கிய நயப்பின் பெறுமதியை உணர்வதற்கு அப்படிப்பட்ட தெளிவு அவசியமாகும்.

2

எந்திரத்தொழில் மயமாக மாறிவிட்ட மேற்கு நாடுகளில், மனிதர்கள் ஓய்வொழிச்சல் இல்லாமல் உலைந்து திரிகிறார்கள் என்பது உண்மையே. அதுவும், அந்தநாடுகளின் பெரு நகரங்களிலே அந்தப்பரபரப்பும் நெருக்குவாரங்களும் அதிகமாக இருக்கின்றன, எமது நாட்டிலும் பெருநகரங்களிலே அத்தகைய நேர நெருக்கடி இருத்தல் கூடும். ஆயினும், நம் நாட்டின் பொதுவான நிலைமையையும் சராசரியான வாழ்க்கைச் சூழலையும் மனங்கொள்வோமானால், இலக்கியத்துக்கென ஒதுக்குவதற்கும் எங்கள் பலரிடம் நேரம் உண்டு. இலக்கியங்களின் சிறிசில பகுதிகளையாவது பயின்று மகிழும் வாழ்ப்பு எங்களிற் பலருக்கு இன்னும் உண்டு. நேரமே இல்லை என்று கவலைப்படவேண்டிய அளவுக்கு கங்கள் இன்னும் இயந்திரங்கள் ஆகிவிடவில்லை.

நேரம் கிடைப்பது, கிடைக்காமல் இருப்பது என்னும் பிரச்சினைகளுக்கு அப்

பால், உள்ளாந்த பெறுமதி இலக்கியத் துக்கு உண்டா என்பதையும் நாயகவாசிக்க வேண்டும். இலக்கியத்துக்குள்ளே தனிச் சிறப்பான பெறுமதிகள் இருக்குமானால் அதனைப் பரிசீலிக்கவே ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு நேரத்தை நாம் தேடிக்கொள்வ வேண்டும். நாம் உயிர்வாழ்வதற்கு உணவு வேண்டும்; உடையும் வேண்டும்; உறைவிடமும் வேண்டும்; இவ்வநமக்கு இன்றியமையாதவை. அவ்விய தேவைகளாகிய இவற்றை நாம் எவ்வாறு தேடிக்கொள்கிறோம். இவற்றைத் தேடுவதற்கு நேரம் இல்லையே என்று கூறி இவற்றைத் தேடும் முயற்சியைக் கைவிடுவார் யாரும் இல்லை. ஏனென்றால் இவற்றின் பெறுமதியை யாவரும் நன்கு அறிவர்; பெறுமதி வாய்ந்த பொருள்களுக்கு விளம்பரம் தேவை இல்லை. 'மரம் பழுத்தால் வெளவாலை வா என்று கூவி இரத்தழைக்க வேண்டியதே 'இல்லை,' பழமரத்தை வளவால்கள் காமாகலே தேடிவரும்; பழத்தின் பெறுமதி வெளவாலைக்குத் தெரியும். ஆதலால்.

பழத்தின் மணமும் சுவையும் பெறுமதியும் வெளவாலைக்குத் தெரியும். ஆனால் இலக்கியத்தின் பெறுமதி எல்லாருக்கும் தெரியுமா?

இலக்கியத்தின் பெறுமதியை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டுமானால் நாம் அதனைப் பிற கலைத்துறைகளுடனும் பிற அறிவுத் துறைகளுடனும் ஒப்பிட்டு நோக்குதல் வேண்டும். பிற கலைத்துறைகளிடே விஞ்ஞானம், தொழில்நுட்பவியல் ஆகிய அறிவுத் துறைகளே இலக்கியத்துடன் போட்டிக்கு விற்கின்றன. மனிதனுடைய நேரத்தைப் பங்கு போடுவதில், இத்தகைய போட்டி இருப்பதனால், இலக்கியத்துக்கும் பிற அறிவுத் துறைகளுக்குமுள்ள ஒற்றமை வேற்றுமைகளை நாம் காணுதல் நன்று.

தொழில் நுட்பவியல் என்பது விஞ்ஞான அறிவின் பிரயோகமே ஆகையால், அதையும் விஞ்ஞானம் என்றே இங்கு குறிப்பிடுவோம். விஞ்ஞானம் வாழ்க

கையை எவ்வாறு அணுகுகிறது? இலக்கியம் எவ்வாறு அணுகுகிறது? இந்த இரண்டு அணுகுமுறைகளுக்கும் மிடையே உள்ள ஒற்றமைகள் யாவை? வேற்றுமைகள் யாவை?

விஞ்ஞானம் உலகத்தையும் உயிர் வாழ்க்கையையும் பொதுமை கூடிய நிலையிலே அணுகுகிறது.

மான்டையம் மல்லையும் முள்ளையும், வாணையும் காற்றையும் மழையையும், பாஞ்செடி கெட்டியையும் புல்லையும், விலங்கையும் பூச்சி புழுக்களையும் மனிதரையும், நாட்டையும் சமூகத்தையும், அரசையும் ஆட்சியையும் நிறுவனங்களையும் - உலகப் பரப்பின் சகல வுலைமுடுக்குகளையும் தனது ஆய்வுப் பொருளாக ஏற்றுள்ளது விஞ்ஞானம். ஆனால் இவை எல்லாவற்றையும் பொதுப்பட ஆராய்ந்தே விஞ்ஞானத்தின் நோக்கமாகும்.

மாங்காய்களைப் பற்றி ஆராய்வதற்கு விஞ்ஞானி விரும்புவானால், உலகிலுள்ள சகல மாங்காய்களையும் அவன் ஒரே கண்ணோடு தான் நோக்குகிறான். தேங்காய்களைப் பற்றி ஆராய்வதற்கு அவன் விரும்பினால், எல்லாத் தேங்காய்களையும் அவன் ஒருமிக்க நோக்குகிறான். தேங்காய்களுக்கிடையிலே பேதம் பாராட்டுவது விஞ்ஞானியின் வழக்கமில்லை. ஆனால், உலகிலுள்ள தேங்காய்கள் எல்லாமே சர்வசமனானவை அல்ல ஒரு தேங்காயளவு சரிசமனான அளவிலே மற்றொரு தேங்காய் இருக்கமுடியாது. அளவைப்போலவே வடிவமும் சுவையும், ஏனைய இயல்புகளும் தேங்காய்க்குத் தேங்காய் வேறுபடும். இந்த வித்தியாசங்கள் மிகமிகச் சிறியனவாக இருக்கலாம். எனினும் அவை உண்மையானவை. ஆனால் இப்படிப்பட்ட வித்தியாசங்களை விஞ்ஞானி பொருட்படுத்தவழில்லை. அவன் பொருள் களின் நுணுக்க விபரங்களைப் புறக்கணித்து விட்டு அவற்றின் பொதுப்பண்புகளின் மீதே தனது கவனத்தைச் செலுத்துகிறான்.

ஆனால் இலக்கியப் படைப்பாளியைப் பொறுத்த வரையில் ஒவ்வொரு தேங்காய்

பும் முக்கியமானது: பொருட்படுத்தக் கூடியது. தேங்காய்க்குத் தேங்காய் உள்ள சிறு பேதங்களும் கணிப்புக்கு உரியவையே தனியானுக்குத் தனியான உள்ள ஆளுமை விகற்பங்களுடைய பிரதானம் ஆனவையே. வேறு விதத்திலே சொல்வதானால் உடம்பு பொருக்கவினிடையே நிலவும் சிறப்புநிலை வேறுபாடுகளும் உற்று நோக்கத் தகுந்தவை: பெறுமதி வாழ்ந்தவை என்பது இலக்கியப் படைப்பாளியின் கோக்கநிலை ஆகிறது. எனவே உலகியலின் சிறப்புநிலைக் கூறுகளை இலக்கியப் படைப்பாளி செதுக்கித் தள்ளி விடுவதில்லை; சீவி நீக்கிவிடுவதில்லை.

ஆனால் விஞ்ஞானியோ தனது அக்கறைகளுக்கும் நோக்கங்களுக்கும் பொருத்தும் வகையிலே சிறப்பு நிலைக் கூறுகள் பலவற்றையும் செதுக்கித் தள்ளுகின்றான்; சீவி நீக்குகிறான்.

ஊர் அச்சரகணீதச் சமன்பாட்டிலே தேங்காய்களின் தொகையை உ என்றோ b என்றோ p என்றோ q என்றோ குறிக்கலாம். ஒரு முக்கோணியை LMN என்றோ XYZ என்றோ பெயரிடலாம், மின்னோட்டத்தை i என்ற எழுத்தாலும் வோல்ட் மறையை V என்ற எழுத்தாலும் குறிக்கலாம். இவை எல்லாம் குறியீடுகள், விஞ்ஞான மொழி குறியீட்டு மொழி ஆகும். ஆனால் இந்தக் குறியீடுபற்றி நாம் அதிகம் கவலைப் படுவதில்லை. இக்குறியீடுகளின் மீது நம் கவனம் ஊன்றி நிலைப்பதில்லை. குறியீடுகளுக்குப் பின்னால் உள்ள பொருள்களின்மீதே நம் அக்கறை படுகிறது. இக்குறியீடுகள் காட்டும் தொடர்புகளையும் நாம் கவனிக்கிறோம். அத்தொடர்புகளை விளங்கிக் கொள்வதற்கு முயலுகிறோம். விளங்கிக் கொண்டு அத்தொடர்புகளைப் பிரயோகித்து நடைமுறைப்பலங்கள் சிலவற்றைப் பெறுவதற்கும் முயலுகிறோம். விஞ்ஞானப் பாங்கான அறிவுத் துறைகளில் உள்ள நிலைமை இது.

இலக்கிய மொழியும் குறியீடுகளின் கோவையே. சொற்களெல்லாம் குறியீடு

களே. ஆனால் இக்குறியீடுகளுக்குப் பின்னால் உள்ள பொருள்களை மட்டுமன்றி குறியீடுகளாகிய சொற்களின் அமைப்பையும் வடிவையும் பண்புகளையும் நோக்குகிறோம். கவிஞர், வலிமை, கரகாப்பு, மட்டமடப்பு முதலான ஒப்பப்பண்புகளை நாம் கவனிக்கிறோம். எதுவாக யோனை முதலான ஒழுங்கமைத்களை அவதானிக்கிறோம். அச்சொற்கள் எழுப்பும் நிலைவு மட்டவலத்தைப் பார்க்கிறோம். உணர்வுச் செறிவை உன்னுகிறோம். உணர்வுச் செறிவுக்கு ஏசை அமைப்பு எங்கனம் உகவுகிறது என்று ஆராய விரும்புகிறோம். அதாவது, இலக்கிய மொழியிலே குறியீடுகளுக்குப் பின்னால் உள்ள உட்பொருள் நோக்குவதுடன் அக்குறியீடுகளையும் உள்ளி நோக்கும் நிலைமை காணப்படுகிறது. விஞ்ஞான மொழிக்கும் அறிவுத் துறை மொழிக்கும் உள்ள ஒரு பிரதானமான வேறுபாடு இது.

சுருங்கச் சொல்வதானால், உலகவாழ்க்கையின் சிறப்புக்கூறுகளைப் புறக்கணிக்காது பேணுவது இலக்கியத்தின் பிரத்தியேக இயல்புகளுள் ஒன்று. மற்ற இயல்பு, குறியீடுகளின் அமைவுக் கோலம் பற்றியும் அக்கறை கொள்வதாக இலக்கிய மொழி இருப்பதாகும்.

3

இவ்வாறு இலக்கியம் இருப்பதனால் அது நமது நயப்புக்கு உரியதாகிறது. நாம் நமது பொது வாழ்க்கையிலே வெறும்சிக்கனையாளர்களாக இருப்பதில்லை. பல்வேறு வகையான உணர்ச்சிகளுக்கு நாம் ஆளாகிறோம், கோப தாபங்களுக்கும், துன்பதுயரங்களுக்கும் உள்ளாகிறோம். 'ஆடுவோமே - பள்ளூப்-பாடுவோமே' என்று ஆணந்தக் கூத்தாடுகிறோம்; ஐயா நான் என்னசெய்வேன்-அப்பா நான் என்ன செய்வேன் என்று புலம்புகிறோம். 'விட்டேடு பார்?' என்று வீராவேசத்தோடு கிணம்புகிறோம். தனி ஒரு மனிதனுக்கு உணவிலை எனின்-இந்த ஜகத்தினை அழித்திடுவோம் என்று தர்ம ஆவேசம் கொள்கிறோம். இப்படி பெல்வாம் உணர்ச்சிகளுக்கு வசமாகும்

நாம் வாழ்க்கைப் பாதையில் ஈட்டும் அநுபவங்கள் எண்ணில்லாதவை. பன்முகப்பட்டவை; பல திறப்பட்டவை. இந்த அநுபவங்களால் எமது ஆளுமை வளம் பெறுகிறது; செழுமை அடைகிறது. நாம் நிதரிசன உலகில் நடத்தும் உண்மை வாழ்வின் பேரூக எமக்குக் கிட்டுவன இந்த அநுபவங்கள்.

கலைத்துறையிலும் இலக்கியத்திலும் நாம் மேலும் பல வாழ்வுகளை வாழ வல்லவர்களாக மாறுகிறோம். ஒரு விதத்திலே சொல்லப்போனால், நாம் கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்கிறோம். காளியமொன்றைப் பயிலும் போது அக்காவிய நாயகனோடு குதிரையிலேறிச் சவாரி செய்கிறோம்; அல்லது புஷ்பக விமானத்திலே பறக்கிறோம். மங்கிய தோர் நிலவினிலே கனவிலே பல காட்சிகளைக் காணுகிறோம். வயது பதினாறிற்கும் இள வயது மங்கையின் பொங்கிவரும் புது நிலவு போன்ற எழில் முகமும் புன்னகையின் புது நிலவும் போற்ற வரும் தோற்றத்தைக் காணுகிறோம். சிந்து நதியின்மீசை நிலவினிலே சேரகன்னாட்டினம் பெண்களுடனே சுந்தரத் தெலுங்கினிற் பாட்டிசைத்தே தோணிகள் ஓட்டி விளையாடுகிறோம். அவ்வாறு தோணிகளை ஓட்டி விளையாடும்போது உண்மை வாழ்க்கையிலே கிடைத்திடாத அநுபவத்தை நாம் பெறுகிறோம்.

பழைய தமிழ்ப்பாட்டைப் படிக்கும் பழக்கம் உடையவர்களாக நாம் இருந்தால் நாம், ஒரு நாளைக்குக் காட்டுக்குப் புறப்படலாம், கம்பனோடு. வெய்யோள் ஒளிதன் மேனியின் விரிசோதியின் மறைய, பொய்யோ எனும் இடையாளொடும் இளையானோடும்போகின்ற இராமனையும் கூட்டி டிக்கொண்டு காட்டுக்குச் செல்லும் கம்பன் எம்மையும் தங்களோடு அழைத்துக் கொண்டு போவான். இடைவழியிலே 'மையோ, மரகதமோ மறிகடலோ மழை முகிலோ, ஐயோ இவன் வடிவு என்ப தோர் அழியா அழகுடையான்' என்று தனது காவிய நாயகனின் தோற்றத்தைக் கண்டு வியந்து நிற்பான், கம்பன். நாமும் அவனுடன் சேர்ந்து வியந்து நிற்போம்.

சந்த வேள் காதையிலே பிரியம் உள்ளவர்களாக நாம் இருந்தால், கச்சியப்பருடன் நாம் கட்டிப் பூணலாம். அவர் நம்மை ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கும் அழைத்துச் செல்வார். விசுவரூபக் காட்சியை விரிவாக விளக்கி வைப்பார். குரபன் மனின் நாவின் இயக்கி வைப்பார். 'கோலமா மஞ்ஞை தன்னில் குலவிய குமரன் தன்னைப், பாலன் என்றிருந்தேன்; அந்நாட் பரிசிவை அறிந்திலேனாலும்; மாலவன் தனக்கும், ஏனை வானவர் தமக்கும் மேலாம் மூலகாரணமாய் நின்ற மூர்த்தி இம் மூர்த்தி அன்றோ' என்று குரபன்மனோடு சேர்ந்து நாமும் சொல்லுவோம். திணைப்புனத்துக்கு வேட்டையாடும் சாட்டிலே சென்று அங்கு குருவியோட்டும் குறமகளைக் காணுவோம். வேங்கை மரமாக மாறுவதற்கும் எங்களுக்கு வாய்ப்புக் கிடைக்கும். சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், கவிஞர்களும் கதை ஆசிரியர்களும் நாடக ஆசிரியர்களும் படைத்துக் காட்டும் மாந்தர்களோடு நாம் ஒன்றிப் போகிறோம். அவ்வாறு ஒன்றும் போது, குறியீட்டு நிலையிலே நாம் பல திறப்பட்ட புதிய அநுபவங்களை ஈட்டுகிறோம்.

இவ்வாறான குறியீட்டு நிலை அநுபவங்களை வழங்குவது இலக்கிய நயப்பினது பயன்களுள் ஒன்றாகும். ஆனால் இவ்வநுபவங்கள் குறியீட்டு நிலையானவை என்னும் பூரண உணர்வு வாசகர்களுக்கு இருத்தல் வேண்டும். அவ்வுணர்வு இல்லையானால் இக்குறியீட்டுநிலை அநுபவங்களையே உண்மை அநுபவங்களுக்குப் பதிலீடுகளாய்க் கொள்ளும் ஆபத்து உண்டாகும்; குறியீடுகள் பதிலீடுகள் ஆகிவிடும். மதுபானமும் போதை மருந்துகளும் போல, புத்தியை மயக்கும் வஸ்துகளாக இவை மாறிவிடும். பொதுமக்களிலே ஒரு கணிசமான தொகையினர் பாட்டுகளையும் கதைகளையும் உண்மை வாழ்க்கைகளின் குறியீடுகளாக மதிப்பதை விட்டு, உண்மை வாழ்க்கையின் பதிலீடுகளாக உபயோகிப்பதுண்டு. அத்தகையவர்களின் இரசனைக்கு இரைபோடும் வகையிலே நூல்களை எழுதுவோரும்

வெளியீடுவோரும் விற்பனை செய்வோரும் உண்டு. இப்படிப்பட்ட போதை இலக்கிய வியாபாரம் பெருந்தொகை இயாபந்தரும் வணிக நாயற்சிகளாக நடாத்தப் படுவதும் உண்டு.

போதை இலக்கியங்கள் உண்மை வாழ்க்கையின் பதிலீடுகள் ஆகையில், அவை போலி இலக்கியங்களாகச் சீரழிந்து விடுகின்றன. போலி இலக்கியங்கள் வழக்காக பற்றி ஆழமாக நோக்கும் இயல்பு உடையன அல்ல; வாழ்க்கைக்கும் அவற்றக்கும் தகுந்த தொடர்பு இருப்பதில்லை. அவற்றை வெளியீட்டு இலாபம் சம்பாதிக்க விரும்பும் வணிகர்கள் புத்தகச் சந்தை, ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபடுவர். போதை இலக்கிய வாசகர்களின் இரசனை மட்டமாவ்வாறு உள்ளதென அறிவதற்கே இந்தச் சந்தை ஆராய்ச்சி நடைபெறும். இச்சந்தை ஆராய்ச்சியின் பேராக வாசக இரசனைபற்றித் தாம் அறிந்த செய்திகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, முன்னொருமுறை எழுதப்பட்டு வெற்றி கண்ட புத்தகங்களை அப்படியே பின்பற்றி அதிகம் விரித்யாசம் இல்லாத பல போலிப் படைப்புகளை ஆக்குகிறார்கள். இப்போலிப் படைப்புகளே மீண்டும் மீண்டும் சனங்களுக்கு விற்கப்படுகின்றன. அவற்றை வாசிப்பதானேயேசனங்கள் திருப்தி கொள்வர். போதை இலக்கியங்களே பொழுது போக்கு இலக்கியம் என்றும் குறிப்பிடப்படும்.

போலி இலக்கியங்கள் வாழ்க்கையுடன் சங்கு தொடர்புபட்டன அல்ல என்று கூறினோம். ஆனால், உண்மையான நல்லிலக்கியங்களைப் பயிலும்போது நாம் குறிப்பிட்டு சில அநுபவங்களை எழுது உண்மை அநுபவங்களுடன் ஊடாட விடுவதற்கு வாய்ப்புகள் சிறைய உண்டு. ஏனெனில், நாம் முன்பு குறிப்பிட்டவாறு, நல்லிலக்கியங்கள் வாழ்வினாள் சிறப்புநிலைக் கூறுகளைப் பேண வைத்தாக் கொள்ளின்றன. அந்தச் சிறப்புநிலைக் கூறுகள் இலக்கியப் பாத்திரங்களின் அநுபவங்களேயாம். அந்த அநுபவங்களின் செய்ப்பாளை சித்தரிப்பது நல்லிலக்கியங்களிலே

நாம் சந்திப்போம். பாத்திரங்களின் அநுபவங்களையும் நமது சொந்த அநுபவங்களையும் நாம் ஒப்பிட்டுக் காண்போம். ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைக் கண்டுணர்வோம். அவ்வணர்வுகள் வழியே எங்கள் நயப்பு நிகழும். இலக்கியப் பாத்திரங்களின் உணர்ச்சிகளுக்கும், நமது உணர்ச்சிகளுக்கும்மையே ஆரோக்கியமான ஊடாட்டம் நிகழும். அந்த ஊடாட்டம் எழுது மன நலத்துக்கு ஊட்டம் தருவதாகும்.

4

எல்லா இலக்கியங்களிலும் இதுவரை நாம் அடுத்தக் காட்டிய பண்புகள் யாவும் ஒரே அளவில் அமைந்து கிடக்கும் என எண்ணுகத் தவறாகும். இலக்கிய வடிவங்கள் பல வகைப்பட்டன. அந்த வடிவ வேறுபாடுகளுக்கு ஏற்ப, அவற்றின் பண்புகளும் வேறுபடும்.

உதாரணமாக, நாடகம் என்னும் வடிவம் தடை முறை வாழ்க்கையுடன் மிக நெருங்கிய ஒற்றுமை புண்டது. அத்துடன் கருக்கமும், செறிவும் அடர்த்தியும் வாய்ந்தது.

ஆனால் நாவல்கள் அவ்வளவு செறிவானவை அல்ல. என்னாலும் மனித உறவுப் பின்னல்களை விரிவாகவும், விளக்கமாகவும் காட்டும் ஆற்றல் நாவலுக்கு உண்டு. காலத்தையும் இடத்தையும் வித்தாரமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டும் வாய்ப்பு நாவலில் உண்டு. அதாவது நாவலில் பின்னணியும் களமும் வெகு தெளிவாகவும் அச்சொட்டாகவும் பரந்த முறையிலும் அமையும்.

இலக்கிய வடிவங்களுக்கிடையில் வேறுபாடுகள் இருப்பதைக் கவனித்த நாம், மற்றுமோர் உண்மையையும் கவனித்தல் வேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்கிய வடிவமே காலத்துக்குக் காலம் சிர்சின் மாறுதல்களைப் பெறும் என்னும் உண்மையே அது. உதாரணமாக, தமிழிலே முதன் முதலிலே எழுந்த நாவல்களுள் ஒன்றான 'பிரதாபமுதயார் சரித்திரம்' என்ற கூறுவார்கள். பிர

தாப மூதலியார் சரித்திரத்துக்கும் சிலகா மியின் சபதத்துக்குமிடையில் உள்ள வித் தியாசத்தையோ அல்லது இவை இரண் டுக்கும் 'பாவை வினக்குக்கும்' உள்ள வித் தியாசத்தையோ நாம் எண்ணிப் பார்க் கலாம்.

இப்படியாக இலக்கிய வடிவங்களின் பண்புகள் மாறுந்தன்மை உடையனவாகையால், சகல இலக்கியப் படைப்புகளையும் ஒரே விதமான மனப்பான்மையோடுநாம் அணுகுதல் பொருத்தமுடையது அன்று. புராண மரபில் அமைந்த காவியமொன் றில், இயற்கைக்கு விரோதமான அற்புதச் செய்திகள் இருக்கும். அவ்வாறு அற்புதங் கள் நிறைந்து அமைவதே அந்த இலக்கிய வடிவின் இயல்பு என்பதை ஒத்துக் கொண்டே நாம் அதனைப் பரீல முற் படல் வேண்டும். இல்லையானால், முறையான இலக்கிய நயப்புக்கு இடையூறு உண்டாகும். அத போலவேதான் இக்காலத் தில் எழுந்த சமூக நாவலொன்றில், மந்திர வித்தைகளையோ அதிசயக் கற்பனைப் புனைவுகளையோ எதிர்பார்த்தல் பொருத்தாது.

இந்த வேறுபாடுகளை உணர்ந்து கொள்வது, நேரிய இலக்கிய நயப்புக்கு உறுதுணையாக அமையும்.

5

இலக்கியத்துக்கும் பிற அறிவுத்துறை களுக்குமிடையே உள்ள வேறுபாடுகளையும் இலக்கியத்தின் உட்பிரிவு வகைகளிடையே உள்ள வேறுபாடுகளையும் இதுவரை எடுத்துக் கூறினோம். இவ்வாறு வேறுபடுத்திக் காணும் புத்திநுட்பம் விமரிசனரீதியான இலக்கிய நயப்புக்கு உதவியாகும். ஆனால் இலக்கியமென்பது வேறுபாடுகளை வற்புறுத்திக் காட்டும் நோக்கத்தினை மட்டும் உடையதன்று. விஞ்ஞானி காண்பது போன்ற பொதுமைப்பாடு கூடிய உண்மைகளைக் கண்டறிந்து உணர்த்துவதும் இலக்கியத்தின் பணிகளுள் ஒன்றேயாகும்.

நல்லதோர் இலக்கியப் படைப்பாளி ஒரு நாவலைப் படைக்கிறான் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அந்த நாவலில் குறிப்பிட்டதொரு குறிச்சியிலேவாழும் சிலபாத்

திரங்களைச் சித்திரித்து அவற்றின் கதையைக் கூறுகிறது. எங்கோ ஒரு கல்லிடைக் குறிச்சியில் வாழும் காமனும் சோமனும் என்ன செய்தால் எமக்கென்ன; எக்கேடு கெட்டுப் போனாலும் எமக்கென்ன? அந்தக் காமனுடைய கதையையும் சோமனுடைய கதையையும் நாம் ஏன் படிக்க வேண்டும்? எங்கள் நேரத்தை ஏன் பாழாக்க வேண்டும்?

கல்லிடைக் குறிச்சியிலே வாழும் காமனையும் சோமனையும் வைத்துக் கொண்டு, பொதுப்படையான செய்தி ஒன்றைக் கூறுவதற்கே காலநாவலாசிரியர் முயன்றிருக்கிறார். இந்தச் செய்தி, காமனுக்கும் சோமனுக்கும் மட்டுமல்லாமல், எங்கள் எல்லோருக்குமே பிரயோசனப் படக்கூடிய செய்தியாகும். அப்படி இருப்பதனாலேதான் அச் செய்தியை மையமாக்கி எழுந்த அந்த நாவலும் பெறுபதி வாழ்ந்தது என்று கருதுகிறோம், பொதுமைப்பாடு கூடிய உண்மையாகிய அந்தச் செய்தி அந்த நாவலின் அடிக்கருத்து எனப்படும். சிறந்த இலக்கியப் படைப்பு எதற்கும் பிரதானமான அடிக்கருத்தொன்று இருக்கும். அந்த அடிக்கருத்தினை நேரடியாக எடுத்துக் கூறி, அதற் உதாரணங்கள் தந்து விளக்கி, அதற்கு ஆதாரங்கள் தந்து நிறுவினால் அது விஞ்ஞான முறையான சமூகவியல் ஆராய்ச்சியாக மாறிவிடும். அப்படிச் செய்யாமல் கலைஞன் தனது உள்ளுணர்விலே கண்ட அடிக்கருத்தை, வாழ்க்கை அநுபவங்கள் அல்லது நிகழ்ச்சிகளிலே மறுபடியும் கரைத்துக் கொடுக்கும்போது நாவல் பிறக்கிறது. ஆகவே, இலக்கியம் என்பது 'அநுபவத் தேறலின் நிகழ்ச்சிக் கரைசல்' என்று கூறலாம்.

ஆனால் விஞ்ஞானத் துறையிலே தனிப்பட்ட விஞ்ஞானியொருவரின் உள்ளுணர்வாலே கிட்டிய அபிப்பிராயங்களுக்கு இடமில்லை. தனியார் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு இடமில்லை, கோபதாபங்களும் இன்பதுன்பங்களும் ஆகிய மன எழுச்சிகள் விஞ்ஞானியின் முடிபினைப் பாதித்தல் கூடாது. அகவயமான எண்ணங்களையும்

சிந்தனைகளையும் முற்றாகவிடக்கூட நீக்குவ
நிலையே விஞ்ஞானியின் நிலை.

இலக்கியப் படைப்பாளியின் நிலை அவ்
வளவு புறவயமானது அன்று. இலக்கியப்
படைப்பாளியின் தனிப்பட்ட அபிப்பிரா
யங்களுக்கும் இலக்கியத்தில் இடம் உண்டு.
உண்மையைச் சொல்லப்போனால், அப்
படைப்பாளியின் தனிச்சிறப்பான ஆளு
மையை விளங்கிக்கொள்வதற்கு வாசல்
தயாராக இருக்கிறான். அந்த ஆளுமையின்
பண்புகள் சிலவற்றைப்பிடித்துக் கொள்ளும்
ஆவலும், வாசகனுக்கு உண்டு.

என்றாலும், தனியானமை வெளிப்பாடு
உடனடியாக இலக்கியத்தின் பண்பும் பய
னும் என்று கொள்ளத் தேவையில்லை. முன்
னர் குறிப்பிட்டவாறு இலக்கியத்தின் ஒரு
நாயகமாகமிகும்பிரதான செய்தி அல்லது
அடிக்கருத்து ஒரு சமுதாய விளைபொருளே
ஆகும். ஏனென்றால், இலக்கியப் படைப்
பாளி வெறும் பாலவனத்தில் நிற்கும்
தனிமரம் அல்லன். அவனைச் சுற்றி மக்
கள் வாழ்கிறார்கள். ஊர் இருக்கிறது, உல
கம் இருக்கிறது, வானமும் பூமியும் மட்டு
மன்றி, புல், பூண்டு செடிகொடிகளும்,
பூச்சி, குருவி, புழு, மிருகம் முதலியனவும்
உள்ளன. சங்கங்களும் சபைகளும் கூட்டங்
களும் குழுக்களும் உள்ளன. மன்றங்களும்
கழகங்களும் உள்ளன. வாதப் பிரதிவாதங்
களும் சொற்போர்களுக்கும் நடைபெறுகின்
றன.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் நடுவிலே,
நான் எழுந்தாளன் நிர்கிரான்.
அந்த எழுந்தாளனின் பேனா, தன்னைச்
குழவுள்ள உலகத்தின் சிற்சில பகுதிகளைச்
செப்பமாகச் சித்திரிக்க முயலுகிறது. அந்
தச் சித்திரிப்பின் அடியிலே உலகுக்குப்
பயன் படத்தக்க செய்தியொன்று அடிக
கருத்தாக இழைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிர
தான அடிக்கருத்தோடு துணைக்கருத்துகள்
சிலவும் அவனது இலக்கியப் படைப்பிலே
அமைந்து மிரலாம். எண்ணங்களெல்
லாம் உண்மை வாழ்க்கையுடன் எங்கனம்
தொடர்பு கொண்டுள்ளன என்பதைப்
பொறுத்தே இலக்கியப் படைப்பின் பெறு
மதி.

இலக்கியத்தின் பெறுமதி மற்றுமொரு
முக்கிய அம்சத்திலே தங்கியுள்ளது. அதுவே
அதன் உள்ளமைதி அல்லது கட்டுக்கோப்பு.
இலக்கியத்தின் பல் வேறு கூறுகளுக்கும்
டையே உள்ளவாற்தொடர்புகளே அப்படைப்
பின் அழகை நிருணயிக்கின்றன. அழ
கான வடிவத்தில் அமைவதே சிறந்த
இலக்கியமாகும். அதாவது இலக்கியத்தின்
பல்வேறு கூறுகளும் அடிக்கருத்துக்குத் துணை
புரிவனவாக இசைந்திருத்தல் வேண்டும்.
அணிகளும் பொருந்த இயற்றப்பட்டிருத்
தல் வேண்டும். அப்படி அமையும்போது
தான் இலக்கியம் வலிவு உடையதாகும்.
இலக்கிய நயப்பு பொலிவு உடையதாகும்.

மா ஓநினைவாக...

உலகஇரட்சிப்பைக கண்டிடும் வேட்கையில்
"முன்றுஇராசாவாய்"
மாலிடர்கூட்டம் அலைத்தவேளை
கீழ்த்திசை வானில்;
சோதிச் சுடராய்ப் பாதைசமைத்த
'வால் வெள்ளி'யொன்று
வானில் மறைந்ததே!

—மு. பூப்பராஜன்

சென்ற இதழ்த் தலைங்கத்திற் காணப்
படும்" "சோசலிஸ்புரட்சியாலேயேதமிழி
னத்தின் இப் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துவைக்க
முடியும் என்று நம்பிய பீக்கிங்சாஃபு தீவிர
இடதுசாரிகளில்சிலர் (மார்க்ஸிஸ்ட்-லெனிந்
னிஸ்தர்) இன்று அக்தநோக்கிலிருந்து
விலகி..." என்ற வரிகள் தமது நிலையைச்
சரியாக்கி காட்டவில்லையென அவ்வியக்க
நண்பர்கள் சிலர், நெடுக்கீவிலிருந்து அறி
வித்துள்ளதோடு முந்திய நோக்கிலிருந்து
விவகாமலே, தமிழர்களின் பிரச்சினைகளுக்
குரிய உடனடியான, தற்காலிகத்தீர்வையே
தாம் கோருவதாகவும் தெரிவித்துள்ளனர்
வினக்கக் கருதியே அதனை இங்கு தத்துள்
ளோம்.

—ஆசிரியர் குழு

வெங்கட் சாமிநாதனின் 'பாலையும் வாழையும்' சில குறிப்புகள்

—இ. ஜீவகாருண்யன்—

வெங்கட் சாமிநாதன் என்ற தும் எமக்கு ஞாபகம் வருவது மார்க்கின் கல்லறையிலிருந்து ஒரு குரல், இலக்கிய ஊழல்கள் ஆகியவற்றில் கண்ட, ஆக்ரோஷமான, உணர்ச்சிவசப்பட்ட, மூர்த்தன்யமாக எழுதுகிற ஒருவரையே. ஆனால் 'பாலையும் வாழையும்' நூலைப்படிக்கின்ற போது- அக் கட்டுரைகள் ஏற்கனவேபத்திரிகைகளில் வெளிவந்திருந்தாலும் கூட புத்தக உருவில் படிக்கும்போது - அந்திகளை பிழைகளைக் கண்டு ஆக்ரோஷ உணர்ச்சி கொள்ளும் அந்த உள்ளம், எவ்வளவு ஆழ்ந்த அமைதியான உள்ளம் என்றுதெரிகிறது. அந்த ஆழ்ந்த அமைதியான உள்ளமே, தான் பொறுக்க முடியாத பொய்மைகளைக் காணுகிறபோது, மிகவும் உக்கிரமான முறையில் கோபித்துக் கொள்வதாயிருக்கலாம். நான் நிக்கெரேன் இது தான் இலக்கிய விமர்சனம் சம்பந்தமாக முதன் முதலில் வெளிவந்த வெ. சா.வின் நூல் என்று. ஏற்கனவே வந்தவை சிறு வெளிநாடுகள். தமிழ் நாட்டில் சிறு குழுவாக இயங்கிவரும் Serious ஆன எழுத்தாளர்களைப் பற்றியும், பரந்து பட்டபோலியான, கற்பிதமான தமிழ் நாட்டுக்கலை இலக்கியங்களைப் பற்றியும், மிக அழகாகவும், தெளிவாகவும், ஆணித்தரமாகவும் விமர்சித்திருக்கும் முதன் நூலும் இது வென்றே தோன்றுகிறது. 'எழுத்து' போன்றவற்றில் வெ. சா. வின் கட்டுரைகளைத் தவிர்த்த வேறு கட்டுரைகள் வந்திருக்கலாம், ஆனால் நூலுருவில் அத்தகைய முழுமையைக்காண்பது, இந்நூலில்தான். இன்னுமொன்று, இன்றைய தமிழக எழுத்தாள விமர்சகர்களில் மிகவும் கூர்மையாகவும், ஆழமாகவும் விமர்சிக்கக் கூடியவர்களுள் வெ. சாமி

நாதன் முக்கியமானவர். தரும சீவராம் போன்றவர்களிடம் இந்தத் தன்மை உண்டதான் என்றாலும் கூட, கூடுதலான உணர்ச்சிவசமும், சில விடயங்களில் ஆழ மின்மையும், பர்லையின்மையும் வெ. சா. அளவுக்கு ஆழ்ந்தகன்று பார்க்கும் பார்வையை அவர்களுக்கு இல்லாமல் செய்து விட்டது. இவரைப் பற்றி இன்னுமொரு குறை, சலாந்தியும், விமர்சகருமான சமீபத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் சொன்னார், " வெ. சா அளவுக்கதிகமான ஆங்கிலப் பதங்களைக் கலந்து அவற்றின்மூலமாகத் தான் ஒரு பெரிய விமர்சகர் என்று காட்ட முயல்கிறார்" என்று. ஆனால், அவசியம்நோக்கி ஆங்கிலத்தைக் கலந்து எழுதுவது தவறு அல்ல என்பது ஒரு புறமிருக்க, அதை ஒரு குறைபாடாகக் கொண்டாலும், இந்த நூலில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்று ஐந்து வீதம் அந்தக் குற்றச் சாட்டைக் காணமுடியாது, ஒரு வகையில் வெ. சா வின் வாக்கியங்கள், ஆங்கில அமைப்பை அடியொற்றி. தமிழ் இலக்கணங்களுக்கு ஒவ்வாத முறையில் வந்திருப்பது உண்மைதான். ஆனால் இலக்கணங்களோடு ஒத்துப் போய், பண்டிதங்களோடும், பழமையோடும், கட்டுப்பெட்டித்தனத்தோடும் ஒத்தோடவேண்டிய தேவையை - ஒத்தோட மறுத்தாலும்- அந்த இலக்கண வரம்பே, புதிய சிந்தனைகளைச் சீராகவும், தெளிவாகவும், முழுமையாகவும் வெளிப்படுத்துவதற்குரிய தடையாகவும் காணும்போது, புதிய சிந்தனைக்குரிய எழுத்து நடையை ஆங்கிலத்திலிருந்து பெற்று, பழமைப் பிடிப்பிலிருந்து தமிழை விடுபடுத்துபவராகவும், பழமை மீது உடைப்பு நடத்துபவராகவும் வெ. சா. காணப்படுகிறார். இது வெ. சா. வுக்கே

உரிய தனிக் குணம் அல்ல. தமிழகத்தின் பெரும்பாலான serious எழுத்தாளர்களிடம் காணப்படும் பொதுப்பண்பும் ஆகும்.

வெ. சா. விண் மார்க்கின் கல்லறையிலிருந்து ஒரு குரல், இலக்கிய ஊழல்கள் என்றவற்றில் காணப்படுவது ஆக்ரோஷமான, உணர்ச்சிவசப்பட்ட, மூர்த்தண்ணியமான எழுத்து நடை என்ற சொன்னேன்? பாலையும் வாழையும் கட்டுரைகளில் அதற்கு எதிர் மாறான, தன்னிரக்க, இந்தத் தமிழ் உலகை, அவர்கள் இலக்கியத்தை, கலையை அரசியலை, எல்லாவற்றையும் அறிவுபூர்வமாக, சிந்தனைபூர்வமாக, ஆக்கும் முயற்சி சாத்தியமாகுமா என்ற அடிமன இரங்கலின் துயரக்குரலாகவே பெரும்பாலானவை இருக்கின்றன. அதனால்தான், தமிழ்நாட்டைச் சிந்தனை ரீதியாகப் பார்க்கும்போது "அரிசோனா பாலேனம்" என்று குறிப்பிடுகிறார். தமிழ் நாட்டிற்குக் கிடைக்கும் இன்றைய விஞ்ஞான சாதனங்கள், முக்கியமாக திரைப்படத்தைப் பொறுத்தவரை பயன்படாது போவதைக்கண்டு "எருமைக்கு எதற்கு நீச்சுக்குளம்?" என்று சலிப்படைகிறார். மேலும் தமிழ்நாட்டின் பெருமையை (?) satire ஆகச் சொல்லும்போது ".....அபத்தத்தை ஒருவர் சொல்வது, இதை ஏதோ போதிமரத்தடி ஞானோபதேசமாகளாம் கேட்டுக் கொண்டிருப்பது என்பது தமிழ் நாட்டில்தான் சாத்தியம். M.G.R என்ற ஒரு sociological phenomenon தமிழ்நாட்டில்தான் சாத்தியம் என்பது போல பிறப்பு கண்டியானாலும், கேரளாவானாலும் சரி, அதன் சாத்தியத்திற்குத் தமிழ் நாடு வந்து சேர்ந்து விட்டது இந்த phenomenon" என்று குறிப்பிடுவது ரசிக்கத்தக்கது. வேறும் சில உதாரணங்களை எடுத்துக்காட்டுவது சற்று உதவியாக இருக்குமென நம்புகிறேன். வெ. சா. கூறுகிறார் "நம்மிடம் கலைத்திறன் வாழ்ந்து வருகிறது என்பது உண்மையானால் நமது சமுதாயத்தில் கலையுணர்வு அறவே அற்றுவிடவில்லை என்பது உண்மையானால் கிட்டத்தட்ட 800 வருடங்களுக்கு முன்னமேயே நாம் உதாபித்த இலக்கிய வளம் இன்றைய

இலக்கியத்திற்கும், அந்த அளவுக்கு அல்லது அதற்கு மேலான செழுமையை உண்டாக்கியிருக்க வேண்டும். அப்படி இல்லை; வறண்ட பாலைவனத்தைத்தான் காண்கிறோம்."

"எமிலி ஜோலாவின் 'நாநா' மொழி பெயர்க்கப்படுகிறது. ஆனால் ஜெர்மனில் ஒதுக்கப்படுகிறது. இன்றைய நமது, நாவல் வளத்துக்குத் தேவையில்லாத சார்ன்ஸ் டிக்கன்ஸ் மொழிபெயர்க்கப்படுகிறது. ஃப்ராங்கஃப்கா, ஜோசப் கன்ராடு கண்ணிலும் படுவதில்லை. பேர்ன்பக்மொழி பெயர்க்கப்படுகிறது. வில்லியம் ஃபாக்ஸ் ரைப் பற்றி யாரும் கவலை கொள்வதில்லை. ...ஜேம்ஸ் ஜோர்ஸைத் தீண்டுவார்கிடை யாது" என்று கூறும் வெ. சா. கவிதையைப் பற்றிக் கூறும்போது 'பலநூற்றாண்டுகளாக கவிஞன் என்று சொல்ல நமக்கு ஒருவர் கிடைப்பதில்லை. கம்பனுக்குப் பிறகு, திருத்தக்க தேவருக்குப் பிறகு கவிதா உணர்வு நமது சமுதாயத்திலிருந்தே அகன்று விட்டது.' இப்படியே நிறைய உதாரணங்களைக் காட்டிக் கொண்டு போகலாம். அந்த நூலைப் படிக்கும்போது எழும் முழுமையான உணர்வை, இவ்வதாரணங்கள் தரமாட்டாலாகையால், உதாரணங்களை அதிகம் காட்ட விரும்பவில்லை. கால தேவன், பான்ஸாய் மனிதன் கட்டுரைகளும் இத்தகையனவே. ஜப்பானியர்கள் வீட்டு அலங்கரிப்புக்காக பான்ஸாய்-Bonsai - என்ற வகை மரங்களைத் தொட்டிகளில் வளர்ப்பார்கள். அவைகளுக்கு இயற்கையான மரங்களின் தோற்றம் முழுவதும் உண்டு உயரத்தைத் தவிர, ஒரு அடிக்கு மேல் அவை வளரவிடப்படுவதில்லை. அதுபோல தமிழனும், பார்வைக்கு நிறைய அறிவுடையவன்போல தோற்றம் காட்டினும், உண்மையில் மந்தமானவனாக, அறிவு குன்யமானவனாக, வளர்ச்சி குன்றியவனாக இருக்கிறான் என்பதைக் காட்டவே வெ. சா இந்தத் தலைப்பை இட்டிருக்கிறார். அக் கட்டுரையில் தமிழனின் பல துறைகளையும் இலக்கியம், சினிமா, நாடகம், அரசியல் போன்ற எல்லாத்த

துறைகளையும் ஊடுருவி, தமிழனின் மேற்படி குணம்சத்தை நிரூபிக்கிறார்.

இதே விடயத்தை, ஆனால் இன்னுமொர் கோணத்தில். ஆராயும் கட்டுரை "தமிழ் இலக்கியத்தில் சாதனை 1947-1964". புதுமைப்பித்தனின் மறைவும், அதனோடு தேங்கிவிட்ட serious ஆன இலக்கியப் பிரக்ஞையும், கல்கியும் அவரது வாரிசுகளான இன்றைய எழுத்தாளர் பலரும், அவர்களைப் பற்றிய பொதுவான கணிப்பீடுகளுமாக, இக் கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

2

வெ. சா. வின் இன்னும் சில கட்டுரைகள் இலக்கிய விமர்சனம் பற்றியவைகளாக உள்ளன. ஒன்று, விஞ்ஞான விமர்சனம். இலக்கிய விமர்சனம் விஞ்ஞானத் தன்மையிலிருந்து வேறுபட்ட, புறம்பான ஒன்றாக இருக்கிறது என்று வெ. சா. கருதுகிறார். காரணம், விஞ்ஞானத்துக்கான அடிப்படைகள், இலக்கிய விமர்சனத்துக்குப் பொருந்தாது என்பதே. அவர் காணும் அடிப்படைகளாவன (i) விஞ்ஞானம் என்பது ஏற்கனவே இருந்த மாறாத, ஆனால் இது கால் மறைந்திருந்த உண்மையை வெளிக் கொண்டு வருவது. (ii) இவ்வண்மைகள் சரிபார்க்கக் கூடியனவாக இருக்க வேண்டும். (iii) இவ்வண்மைகளை வெளிக் கொணரக்கொள்ளப்பட்ட ஆராய்ச்சி சுயபாதிப்பு சிலை நீங்கியதாயிருக்க வேண்டும். மேற்படி விஞ்ஞானத்தைப் பற்றிய அடிப்படை முற்றுமுழுதாகச் சரியானது என்பதை குச்சந்தேகமே ஏனெனில் ஸ்தூலமானவற்றை ஆயும் போது மட்டுமே, மேற்படி முடிவுகள் தெட்டத் தெளிவாக இருக்கும். தத்துவம், அரசியல், சமயம், மனோவியல், கலை, இலக்கியம் போன்ற துறைகளை ஆயும் போது மேற்படி அடிப்படைகள் எந்தளவுக்குப் பொருந்தி வரும் என்று தெரியவில்லை. பொருந்தி வரும் என்று கருதினாலும் கூட ஒவ்வொரு துறைக்கும் உரிய அளவுகள் வெவ்வேறாகவே இருக்கும். அந்த அளவுகள் அந்தந்தத் துறையைப்போறத்தவரை விஞ்ஞானமானவைதான். இலக்கியத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். புதுமைப்

பித்தனையும், கல்கியையும் தரம்பிரித்து இனம் காண்கிறோம் என்றால் அது வெறும் அபிப்பிராயம் மட்டுந்தானா? சத்யஜித்ரேயையும், அல்லது அவரையொத்த எமதுநாட்டு லெஸ்ரர் ஜேப்ஸ் பிரிசையும் மட்டரக தமிழ்ச்சினிமாக்காரரையும் தரம் பிரித்து இனம் காண்கிறோமென்றால் அது வெறும் அபிப்பிராயம் மட்டுந்தானா? இவற்றுக்குப் பின்னால் சில அளவுகோல்கள் இருக்கின்றன. அவை அறிவுபூர்வமானவை: விஞ்ஞானபூர்வமானவை: காரணம் சொல்லக் கூடியவை. வெறும் அபிப்பிராயம் அல்ல. வெ. சா. கூட மேற் சொன்ன கருத்துக்களை, அளவுகளை ஒப்புக் கொள்ளத்தான் செய்கிறார்; இல்லையானால் அவரது இலக்கியக் கருத்துக்கள் வெறும் அபிப்பிராயம்தான் என்றால், அவர்களுக்கும் உயர்ந்த, சிறந்த இலக்கியங்களுக்காக அவ்வளவு போராட முடியாது. இன்னொருவர் மட்டரகமான இலக்கியத்தைப் பற்றி வைத்திருக்கிற உயர்ந்த கருத்தை வெறும் அபிப்பிராயம்தான் என்று ஒதுக்கிவிடமாட்டார். அது ஏன் மட்டரகமானது என்பதற்குரிய அளவு கோல்களையும், காரணங்களையும் சொல்லத்தான் செய்வார். அவைகள் இன்னும் ஒரு காலத்தில், காலத்துக்குக் காலம் மாறக் கூடியவைதான் (ஸ்தூலப் பொருள் பற்றிய முடிவுகளே புதியகண்டு பிடிப்புகளால் மாறப்படக் கூடியனவே என்றாலும் இப்போது பரவலாக serious ஆன எழுத்தாளர்கள் பலராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டு, ஒப்புக்கொள்ளப்படுதலுக்கான காரணங்கள், அறிவுரீதியாக விளக்கப்பட்டவையாக இருக்கும். "விஞ்ஞானம்" என்ற சொல்லை வெ. சா. கருதும் அளவுக்குக் குறுக்குவது சரியல்ல என்றே நினைக்கிறேன்.

இன்னுமொன்று, 'இலக்கியம் எனது பார்வை' என்ற கட்டுரையில் தத்துவார்த்தப் பின்னணி, அல்தது தத்துவார்த்தப் பார்வை இலக்கியத்துக்கு அவசியமில்லை, வெறும் அனுபவங்களின் பிழிவாக, வெளிப்பாடாகவே இலக்கியங்கள் இருக்கின்றன என்று கூறுகிறார். நிச்சயமாக இலக்கியம் என்பது, ஒரு கலைஞனின் அனுபவ வெளிப்

பாடுதான். ஆனால், அந்த அனுபவ வெளிப் பாடுகள் சின்னஞ் சின்னனாக, தனித்தனியாக வெளிப்படுத்தப்படும்போது அதே அனுபவப்பரிமாற்றத்தை, வெ. சா. வின் வார்த்தையில் சொல்வதென்றால் உணர்வோட்ட உலகின் பரிமாற்றத்தைச் செய்கிறதுதான் என்றாலும், பொதுமையான, முழுமையான, பரவலான சமுதாய வளர்ச்சிக்கு அவற்றால் அதிகமாக எதையும் செய்து விட முடியவில்லை. தத்துவங்கள் கோட்பாடுகள் போன்றவை தனி அனுபவத்தைத் திரித்துவிடுகின்றன: முழுமையாக வெளிப்படுத்த முடியாது தடுத்து விடுகின்றன என்று, வெ. சா. கருதுகிறார் என்று நினைக்கிறேன். இன்றைய மார்க்சிய இலக்கியவாதிகள் என்று சொல்லிக் கொள்பவர்கள் எடுக்கும் பிரச்சார வார்த்தையைக் கண்டுதான், வெ. சா. இப்படிப்பட்டதோர் முடிவுக்கு வந்திருக்கலாம். ஆனாலும், நமது பழைய இலக்கியங்களையே உதாரணங்காட்டிச் சொல்வதானால் மகாபாரதம், இராமாயணம் போன்றவை, ஒரு பெரும் தத்துவப்பின்னணியை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்தவைதான். மார்க்ஸிம் கார்க்கியின் 'அன்னை' இன்னுமொரு உதாரணம். சரியான தத்துவப்பின்னணியைக் கொண்டு எழுதப்படும் இலக்கியங்கள் உண்மையான உணர்வோட்ட உலகின் பரிமாற்றத்தைச் செய்வதற்கு ஒரு சிறந்த இலக்கிய வாதியின் கையில் தடையாக இருக்கமாட்டா. இன்னும் ஒரு உதாரணம் பாரதி, பாரதியின் 'பாஞ்சாலி சபதம்' ஒரு தத்துவப்பின்னணியை விளக்குவதுதான், அதனால் அது ஒரு சிறந்த இலக்கியம், இல்லாமலும் போய்விடவில்லை, சரியான அனுபவத்தை வெளிப்படுத்த, தத்துவம் தடையாக இருக்கிறதென்றால், தத்துவத்தில் ஏதோ பிழையிருக்க வேண்டும். கூடவே, தத்துவம் அனுபவத்தினோடு முரண்படுகிறபோது, அனுபவத்தினடியாகத் தத்துவத்தை திருத்தி வளர்க்கும் முயற்சியாக அந்த இலக்கியம் வெளிப்படலாம். இதற்கும் மேலாக இதை விளக்க வேண்டுவது அவசியமில்லை என்று நினைக்கிறேன்.

வெ. சா. வின் இன்னும் சில கட்டுரைகள் தனிப்புத்தகங்களைப் பற்றிய விமர்சனங்களாக அமைந்துள்ளன. நினைவோட்ட நாவல்-சி. சு. செல்லப்பாவின் 'ஜீவனம் சம்' பற்றியதாகவும், தருமசீவராவின் 'கண்ணாடியுள்ளிருந்து' கவிதைத்தொகுதிபற்றிய விமர்சனம் ஒன்றும் சிற்பி, ப. வேலுச்சாமி, ரவீந்திரன், ப. கங்கைகொண்டான் அறிவன், மீரா, தமிழன்பன், மு. மேத்தா போன்ற முற்போக்குக் கவிஞர்களின் கவிதைகள் அடங்கிய 'வெளிச்சங்கள்' தொகுதி பற்றிய விமர்சனமும் இதிலடங்குவன. 'தரிசனமற்ற ஓர் பயணத்தின் அழியும் சுவடுகள்' ஞானக்கூத்தனியார் பற்றியதோர் விமர்சனமாக அமைந்துள்ளது.

சி. சு. செல்லப்பாஜீவனம்சத்தில்நினைவோட்ட உத்தியை எவ்வளவு அழகாக்க கையாண்டுள்ளார் என்பதைக்காட்டி, அதேவேளை, சில இடங்களில் சாவித்திரியின் (நாவலின் பிரதான பாத்திரம்) சிந்தனையினூடாக பெரும் தத்துவங்களைச் சொல்ல முயல்கையில், இயல்பான தன்மை இழந்து எவ்வாறு செயற்கைத் தன்மை ஏறுகிறது என்பதையும் மிக அழகாகக் காட்டியுள்ளார். அதேபோல வெளிச்சங்கள் கவிதைத் தொகுதியைப் பற்றியும் ஆராயும்போது, இலக்கியத் தன்மையற்ற, வெறும் சுலோகத் தன்மை ஏறிய கவிதைகள் எப்படிச் சீரழிகின்றன என்பதைக்காட்டியுள்ளார். மேலும் 'தரிசனமற்ற ஓர் பயணத்தின் அழியும் சுவடுகள்' கட்டுரையில் ஞானக்கூத்தனின் கவிதைகள் புதிர்கனாகவும், விடுகதைகளாகவும், விகடத்துணுக்குகளாகவும் statement ஆகவும் சீரழிகின்றன என்று கூறுகிறார். மேலும் சில கவிதைகளில், anti-social, anti human தன்மையும் காணப்படுகிறது என்றும் காட்டுகிறார். இவையெல்லாம் ஞானக்கூத்தனின் vision இன்மையைக்காட்டுவதாகும் என்று கூறியுள்ளார். (இவை பற்றிய எனது கருத்துக்களை, இந்நூல்களைப் படிக்காமல் நான் கூறமுடியாது)

3

இறுதியாக 'கலைஞனும் குழலும்' 'என்னைப்பற்றி' கட்டுரைகளைப் பற்றிச்

சொல்லாவிட்டால் 'பாடையும்வாழையும்' பற்றிய இவ்விமர்சனம் பூர்த்தியாகாது. திருமு சீவராயின் "கண்ணாடியுள்ளிருந்து" கவிதைத் தொகுதிக்கு வெ. சா. மிகவும் சிலாகித்து ஆய்வுரை ஒன்றை வழங்கியுள்ளார். அத்தகைய சிறப்பும் அந்நூலுக்கு உண்டுதான். அம் முன்னுடையில், உணர்வோட்ட உலகங்கள் பற்றியதோர் ஆழமான கண்ணோக்கு இருக்கிறது. சட உலகல்லாத அனுபவ உலகின் முழுமையை உணர்வதற்குரிய வாயிலாக அந்தச் கட்டுரை அமைந்துள்ளது. ஞானிகளின் அனுபவத் தளம் வரை உயர்ந்து செல்லும் தன்மையது. அவ் அக அனுபவம். இது "பாடையும் வாழையும்" நூலிலும் உள்ளது. அந்நூலிலுள்ள ஏனைய கட்டுரைகளின் போக்கினின்றும் இது தனிப்பாது; ஆழமானது. ஏனைய கட்டுரைகளில் சந்திக்காத, வித்தியாசமான, மூதிர்ந்த வெ. சா. வை இந்தக் கட்டுரையில் காண்கிறோம். இலக்கியத்தை மீறி வெளியே பார்க்கும் பார்வை. அப்படி எழுதப்பட்ட அம் முன்னுரையில் அவர் ஒரு செய்தியைத் (message) தருகிறார். அந்தச் செய்தியின் அடிப்படைச் சாரம் இதுதான். "வாழ்க்கையில் உண்மையாக வாழாது, இலக்கியங்களில் மட்டும் உயர்ந்தகருத்துக்களை, தத்துவங்களை எழுதிவிட்டால் மட்டும் அரித்தமில்லை. அதனால் அவை உயர்ந்த இலக்கியங்களாகவும் ஆக மாட்டா. வாழ்க்கை வேறு, இலக்கியம் வேறு எனத் தனிப்பாடப் பிரித்துவைக்கும் அஞ்சறைப் பெட்டிச் சீர்ப்பாவம், பிழையானது" என்ற செய்தி. இதனடிப்படையிலேயே அசோக மித்திரன், ஞானக்கந்தன், கசடபறவினருக்கு எதிரான குரவாக "இலக்கிய ஊழல்கள்" வெளிவந்தது. அந்த இலக்கிய ஊழலை அம்பலப்படுத்துவதற்கு வெ. சா. வுக்கு உதவியவர்தருமுசீவராய் அதனாலேயே உள்ளவோ, கண்ணாடியுள்ளிருந்து முன்னுரையில் "வாழ்க்கையையும், இலக்கியத்தையும்" வேறுக்காணாத ஒருவராக தருமுசீவராயை வெ. சா. குறிப்பிட்டுள்ளார். கன்றிக் கட்டுரை, உண்மையாகவோ தெரியவில்லை. ஆனால் இலக்கிய ஊழல்களுக்கு

விமர்சனம் எழுதிய மு. பொன்னம்பலம் தருமு சீவராயின் குமுறுபடிகளை அம்பலப்படுத்தியிருந்தார். அதே காலத்திலேயே, பூரணி ஆசிரியர் குமுறவோடு, முக்கியமாக என். கே. மகாலிங்கத்துடன் கொண்ட கடிதத் தொடர்பில், aldus huxly, julian huxly, பற்றி தருமுசீவராய் தனக்குள் தவறுதலாகக் கொண்ட மூரண்பாட்டை மகாலிங்கம் நிவர்த்திக்க முயல்கையில், அவர் கோபம் கொண்டதும் வெ. சா. அவரைச் சமாதானப்படுத்தியதும், சமரசம் செய்து வைத்ததும், பூரணிக் குமுறினர் அறிந்த விஷயம். தருமுசீவராயின் பொதுக் குணம் சம் அவரது மமதையும், தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்று காலும், அதனால் ஏற்பட்ட பார்வையின்மையுமே. இதை உணராதது. வாழ்க்கையையும் இலக்கியத்தையும் வேறுக்கக் காணாதவராக தருமு சீவராயைக் குறிப்பிட்ட வெ. சா. அந்தப் பிழையை உணர்வதற்கு அதிகநாள் எடுக்கவில்லை. அந்தப் பிழையைத் திருத்துவதற்குரிய கட்டுரைகளே "கலைஞனும் குழலும்", "என்னைப் பற்றி" யும்.

"இளவேளி"வில் எழுதிய ஆசிரியருக்குக் கடிதமொன்றில் தருமு சீவராய் வெ. சா. மேல் சில குற்றச்சாட்டுகளைச் சுத்தியிருந்தார். அவை என்னஎன்ன என்பது இப்போது எனக்கு ஞாபகமில்லை. இரண்டுமட்டும் ஞாபகம் இருக்கின்றன. (i) ஒரு இலக்கியவாதி உருவாவதற்கு குழலும் காரணம் என்ற வெ. சா. வின் கருத்தை எதிர்த்து "குழலே நீ கந்தால் வா, வர விட்டால் போ" என்ற கருத்து (ii) வெ. சா. தனியே. இலக்கிய விமர்சனம் மட்டுமே, சிருஷ்டி கர்த்தா அல்ல; ஆக்க இலக்கியக் காரணம் என்ற குற்றச்சாட்டு.

முதல் குற்றச்சாட்டை எதிர்த்து எழுதப்பட்டது. "கலைஞனும் குழலும்" என்ற கட்டுரை. அக் கட்டுரையில் மணிக்கொடி தொடக்கம் "எழுத்து" வரை அதற்குப்பின்னரும் எவ்வெப்போது, எழுதுவதற்கான குழ்நிலை வெளியே இருந்ததோ, அப்போதே இலக்கியங்கள், விமர்சனங்கள் வெளிவந்தி

குக்கின்றன என அழகாக நிரூபிக்கிறார். அதே போல, 'எண்ணப்பற்றி' கட்டுரையில் எழுந்தாளன் என்பவன் வெறும் சிறுகதை எழுதுபவன் மட்டும்தான் என்ற தருமு சிவராமின் பாமரத்தனமான எண்ணத்தின் மீது, தாக்குதல் நடத்துவதோடு, தனக்கு 'விமர்சகன்' என்ற "பட்டயம்" கட்டி விடுவதும் விருப்பமில்லை என்கிறார். "இந்த உபாதைகள் எல்லாம் எழுத்து வெறும் சாதனம் என்ற அடிப்படையை மறந்து விட்டதன் கோளாற்றில்லிவையன்; வாழ்க்கையின் உன்னதத்திற்கான சாதனம், மனிதன் தன் பூரணத்தை எய்துவதற்கான ஒரு சாதனம், மனிதன் சக மனிதர்களின் சமூகத்தின், மனித குலத்தின் உன்னதத்திற்கான ஒரு சாதனம், எத்தனை யோ எண்ணற்ற மந்தச் சாதனங்களில் இதுவும் ஒரு சாதனம் என்பதை மறந்து விட்டதன் விளைவு" என்று கட்டிக் காட்டும் வெ.சா: "இந்தச் சாதனமே ஒரு காலபேதமாக (anachronism) உதறி எறியப்படும், அகே கமாக உதறி எறியப்படும் காலம் வந்து விடும், வந்து விட்டது" என்று கூறும்போது அதையொத்த, சமூகத்தில் கேட்கும் இன்னொரு குரலை நினைவுகூராமல் இருக்க முடிய வில்லை, கடைசியாக, நிறார் ரஞ்சன் ரே சொன்ன "gandhi was a great artist, an artist in life, his life was a medium through which he expressed himself" என்ற கூற்றை எடுத்துக் காட்டி, "வாழ்க்கை தான் பிரதான சாதனம் என்பது, காத்திக்கு மட்டுமல்ல, ரொம்பச்சின்ன ஆத்மாவான எனக்கும் தான்... .. உங்களுக்குப் புரிந்து நீங்கள் அங்கேசீக்கும் சாதனமான அவருடைய எழுத்துக்கள், பின் பேச்சுக்கள், அன்றாட நடவடிக்கைகள் எல்லாம் அவருடைய வாழ்க்கையின் அந்த உன்னதத்தின் வெளியீடுகள் இட்ட கவடுகள்" என்று கூறும்போது, இனிவரும் இலக்கியம் என்ன என்பதை உணர்ந்து கொண்ட ஒருவரைத்தரிக்கும் நிறைவு ஏற்படுகிறது. வெ. சா. எழுப்பும் நியாயமான பார்க்கையின் பின்னணியில் தருமு சிவராமின் குழந்தைப்பிள்ளைத்தனமும், தரிசனமின்மை

யும், குழறுபடிகளும், மமதையும் தெளிவாகத் தெரிவிக்கிறான்.

முந்நூற்று முப்பத்திரண்டு பக்கங்களை, பதினெந்து கட்டுரைகளைக் கொண்ட இந்நூலைப் படிக்கும் போது, நமது இன்றைய தமிழ் இலக்கியங்களைப் பற்றி மட்டுமல்ல கவிதை, நாடகம், சினிமா, சிற்பம், இசை ஆகியவற்றைப் பற்றியும் உலகக்கலை இலக்கியப் பரப்பில் தமிழ்க் கலைகளின் இடமும் ஒப்பீடு காட்டி ஆயப்பட்டிருப்பதைக் காலலார். செங்கட் சாமிநாதனின் தமிழ்க் கலை இலக்கியங்களைப் பற்றிய ஆழமான அறிவும், உலகக் கலை இலக்கியங்களைப் பற்றிய அறிவும், அவற்றை விமர்சன கோக்கில் அணுகும்போது அவரின் மேதைமையும் தெற்றெனப் புலப்படுகின்றன. மேலும் இன்றையத் தமிழகத்தின் இலக்கியப்போக்களை மூழுமையாக வினங்கிக் கொண்டவற்கு இந்நூல் கணிசமான அளவு உதவலாம்.

‘பேரண்டம்’

மேலைக் கடற்காற்று என்மேலே வீசிற்று, 'சாதி தமிழ்ச்சாதி' எனச் சாற்றும் என்னைவிட பீழை தொலைத்தது, பெரும்புத்தி வந்தது. நானே எதற்காக? கமக்காக என்றது, வாழைக் குருத்தின் வளரும் இயல்பாக, மூளைக்குள் மூழ்கி முத்தெடுக்க முக்திற்று. சித்தித்து. சித்தித்துச் சிறப்பாகத் தெனிடத்து, கற்பனைகள் செய்து காட்சிகளைப் பார்க்கையிலே, எல்லையில்லைப் பேரண்டம், மிகப் பெரிய பேரண்டம் எமக்குத் தெரிந்ததுவோ என்னளவும் காணாது. —சண்முகன்

KALA TRADING CENTRE

GENERAL MERCHANTS & COMMISSION AGENTS
FOR LOCAL PRODUCE

விவசாயிகளுக்கு ஓர் நற்செய்து!

உங்களின் உற்பத்திப் பொருட்களாகிய
மிளகாய், சின்ன வெங்காயம், உருளைக்கிழங்கு, உழுந்து, பயறு,
நிலக்கடலை, சோளம், குரக்கன், கடுகு, மிளகு
எதுவாயிருந்தாலும் சரி கூடுதலான விலைக்கு
விற்புத்தரக் காத்திருக்கின்றோம்.

Telephone: 22584

111, Fourth Cross Street,
Colombo-11

With best Compliments

WOODLANDS HOTEL

Telephone: 27451

192, 4th Cross Street,
Colombo-11

RATHGAMA STORES

IMPORTERS, EXPORTERS & COMMISSION AGENTS

உள்ளூர் விநியோகிகள் மொத்தமாகப் பெற்றுக்கொள்ள
நம்பிக்கையான ஒரே இடம்.

Tele { Grams: **YADCAR**
Phone: **20693**

64, 4-th Cross Street,
Colombo 11.

பதிவுகள்

ஒரு இலட்சம் ரூபா பெறுமதியான பாரதிய ஞானபீடப் பரிசு, தமிழ் நாட்டுக்கு இப்பொழுதுதான் முதற் தடவையாக கிடைத்துள்ளது. தி. ஜானகிராமன், மௌனி சுந்தரராமசாமி, லா. ச. ரா. ஜெயகார்த்தன், க. நா. சு., சண்முகசுந்தரம், இவர்களில் ஒருவருக்கு-இவர்கள் போன்ற ஒருவருக்குக் கிடைத்திருந்தால், அது நா மெல் லா ம் பெருமைப்படும்படியாக இருந்திருக்கும். ஆனால், முன்றந்தரஎழுத்தாளரான அகில னுக்குக் கிடைத்ததிலும், கிடைக்காமல் இருந்திருக்கலாம். திரும்பவும், திரும்பவும் இலங்கையிலும் (சாகித்திய மண்டலப் பரிசுகள்) இந்தியாவிலும் சரி, ஏன் இப்படி நடக்கிறது? இதுபற்றி, நாம் சற்றுக் கடுமையாகச் சிந்திக்க வேண்டும். இந்தப் பரிசுக்கானவர்களை, நூல்களைத் தேர்ந்தெடுப்பவர்கள் எந்தளவுக்கு விஷயஞானம் உள்ளவர்கள், எந்தளவுக்கு இன்றைய இலக்கியத்தோடு, பரிச்சயமுள்ளவர்கள்? 'வெறும் பிரபல்யங்கள். இன்னும் சில பிரபல்யங்களை இன்னும் பிரபல்யப்படுத்தும் முயற்சியாகவே' இந்தப் பரிசு முயற்சிகள் அமைத்து போகின்றன. இதுமிகவும் வெட்கப்பட வேண்டிய, மனம் வருந்தத்தக்க, சீழ்த்தரமான நிலையாகும். இந்த நிலையைத் திருத்துவதுதான் எப்படி?

ஜெயகார்த்தனின் 'ரிஷிமூலம்' ஐப்படித்த பென் ஒருவர், 'என்ன பச்சையாக, என்ன கேவலமாக, இழிதரமாக இந்நூல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இந்நூலை வாசிப்பவர்கள், கெட்டுச் சீரழிந்து போய்விடுவார்கள்' என்று என்னிடம் அபிப்பிராயம் சொன்னார். ரிஷிமூலம் தரமானதா இல்லையா என்ற விமர்சனம் ஒருபுறமிருக்க, இந்த நூலைப்படித்ததுமே பயத்துபோகிற அளவுக்கு, நமது பெண்களின் கற்பும், கலாசாரமும் கோஞ்சாகாக இருக்கிறது என்பதுதான், இங்கு கவனிக்க வேண்டியது. பிராயத் கண்டுபிடித்த, ஜெயகாந்தனின் தன்னளவில் கண்டு பிடித்திருக்கக் கூடிய, அடிமன ஆழத்தின் உண்மைகளை வெளிக்கொண்டுவர முயலும் போது, தங்களுக்குள்ளும், தங்களைச் சுற்றிய சூழலுக்குள்ளும், இவ்வுண்மைகள் இருக்கின்றன என்பதே அவர்களைப் பயப்படுத்தி விடுகிறது. அவர்கள் மேல் மனத்துக்குத் தெரியாத இந்த அடிமன உண்மைகள் இல்லையென்றே மறுத்து, நமது கலாசாரம், நமது பண்பாடு, நமது ஒழுக்கம் என்று பூகி மெழுதி தாலாட்டுப் பாடவே விரும்புகிறார்கள். உண்மையைப் பார்க்கத் துணிவில்லாத, பார்க்க மறுக்கிற, இந்தப் போக்கு தேக்கத்தையும், அழுக்கையும் கூட்டி நோயைக் கடுமையாக்குகிறது. உண்மையை நெற்றிக் குறோட, பச்சையாப் பார்த்துக் கொண்டே அதற்கு வைத்தியம் செய்ய முயல வேண்டும்.

இந்த அடிப்படைதான் அகிலனையும், ஜெயகாந்தனையும் (அல்லது வேறுதரமான எழுத்தாளர்களையும்) வேறுபடுத்துகிறது. அகிலனிடமும், பார்த்தசாரதிபீடமும் உயர்ந்த இலட்சியமும், பெரும் கனவுகளும் உண்டு. அதையே அவர்கள் கதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. ஆனால் அந்தக் கனவுகள்கள் மனத்தை விஞ்ஞான ரீதியாக, நடைமுறை ரீதியாக, யதார்த்த ரீதியாகப் பார்க்காத தரிசனமின்மையின் காரணமாக அவை கனவுகள்களாகவே எப்போதும் இருக்கும். இந்தக் கனவுகள்களைப் பற்றிய நக்கல்தான் புதுமைப் பித்தனின் 'பொன்னகரம்'. அதன் அடுத்த கோணம் அகல்யாவும், சாபவிமோசனமும், தமிழில் புதுமைப்பித்தன் தொடக்கிவைத்த விஞ்ஞான ரீதியான அறிவு ரீதியான பார்வையோடு கூடிய இலக்கியப் போக்கின் வளர்ச்சிகள், அறிவையும் மீறிய பெருந்தரிசனங்களாக மௌனிபீடமும், லா. ச. ரா. விடமும், ஜானகிராமனிடமும், ஜெயகாந்தனிடமும் காணப்படுகின்றன. இன்னொருபக்கத்தில், கல்வி தொடக்கி வைத்த, கனவுகள, மாயாலோகங்கள, தாலாட்டுகள், கற்பனை உலகங்கள் அகிலன்களாகவும், பார்த்தசாரதிகளாகவும் சாண்டில்யன், மணியன் வகையறுக்களாகவும் வளர்ந்து, தமிழ் இலக்கியத்தையே தேக்கி வைக்கின்றன.

இந்த அடிப்படை வித்தியாசங்களை உணராத 'பண்டிதங்கள்' பரிசுத் தேர்வுக்குழுவில் இருக்கும்படும், தரமான இலக்கியங்களுக்கு, இலக்கியக்காரருக்குப் பரிசு கிடைப்பது சாத்திய மில்லை.

இதற்கு, நாம் என்ன செய்யலாம்? — இமையவன்

'அலை' இலக்கியவட்டத்தினருக்காக 'அலை'யின் சாதனங்களுடன், யாழ்ப்பாணம் வஸ்தியன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டு இ., 13/9, மவுன்கார்டு வீதி, குருநகில் வசிக்கும் கி. எம். விஸ்வன் என்பவரால் வெளியிடப்பட்டது. திர்வாகுசிரியர் அ. யேசுராசா